

ΤΑΡΓΚΑ

ΣΤΟ ΒΩΜΟ

ΤΟΥ

14

ΣΤΟ ΒΩΜΟ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ
ΔΑΙΜΟΝΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΗΡΟΪΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

Τὸ ἐξαγριωμένο λιοντάρι, βλέποντας τὴ Μαλόα βρυχάται ἀγρία... Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας σφίγγει στὸ χέρι του τὸ ὀτσαλίνο μαχαίρι.

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΦΥΛΗ
ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ΕΞΕ-
ΓΕΙΡΕΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΥ ΤΑΡΓΚΑ, ΧΑΡΙ ΣΕ
ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΖΑ-
ΝΟΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΟ-
ΠΟΥΛΟ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΕΡΙ-
ΚΕΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΣΤΙΓ-
ΜΕΣ.

ΚΕΦ. 1. Ὅπου ὁ Ἀτσίδαρ βγαίνει νὰ κυνηγήσῃ πουλιὰ καὶ γεμίζει τὸ στομάχι του... μὲ μεγάλες ἰνδικὲς καρύδες!

Η νύχτα εἶναι βάθειά καὶ σκοτεινὴ μέσα στὴν ἀγρία κι' ἀδιάβατη ζούγκλα. Τὰ πανύψηλα κι' αἰωνόβια δέντρα, πλέκοντας τὰ κλαδιά τους, δημιουργοῦν ἕναν καταπράσινο θόλο, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει νὰ περάσουν, οὔτε οἱ ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ, οὔτε οἱ ἀνταύγειες τῆς ἀστροφεγγιάς. Ἔτσι τὸ σκοτάδι κατανατᾷ ἀδιαπέραστο.

Ὡστόσο, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι τοῦ σκοταδιοῦ, δυὸ ἄνθρωποι περπατᾶνε πλάϊ-πλάϊ. Στὴν ἀρχὴ δὲν λένε λέξι. Μόνον οἱ περπατησιές τους ἀκούγονται, ἀνάλαφρες, σὰν τοῦ ζαρκαδιοῦ. Σὲ λίγο, ὅμως, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἑνὸς — τοῦ πιὸ κοντοῦ:

— Ἐμεῖς ἀπλώσει - ἀπλώσει ντικός μας ντίχτυα, ἔμεῖς πιάνει - πιάνει μπόλικος πουλὶς, τρώει - τρώει γεμίζει ντικό μας στομάχος!

— Ναί, Ἀτσίδα!, ἀπαν-

τάει ό Τάργκα. Μὲ τὰ δίχτυα θὰ πιάσουμε πολλὰ πουλιά, ἂν εἴμαστε προσεχτικοί. Ἐποδῶ εἶναι καλὸ τὸ «πέρασμα». Μόλις πάρη νὰ χαράξη, θὰ περάσουν κοπάδια πουλιῶν. Θὰ πέσουν μέσα στὰ δίχτυα μας καὶ θὰ τ' ἀρπάξουμε. Ἐλλὰ πρέπει νὰ εἴμαστε ἄγρυπνοι. Μόλις κουνηθῆ τὸ δίχτυ ἀπὸ τὰ πουλιά, πρέπει ἀμέσως νὰ τὰ τυλίξουμε! Σύμφωνοι;

— Ἐγκῶ εἶναι... σύμφωνοι!, ἀπαντᾷ σοβαρὰ ὁ Ἐτσίδας.

Σὲ λίγο φτάνουν στὴν κατάλληλη τοποθεσία.

Ὁ Ἐτσίδας σκαρφαλώνει σ' ἓνα πανύψηλο δέντρο, κρατῶντας τὴν ἄκρη τοῦ πελώριου δικτυοῦ κι' ὁ Τάργκα ἀπομακρύνεται, φωνάζοντάς του:

— Πρόσεχε, μὴν... ἀποκοιμηθῆς! Πρέπει νὰ εἶσαι ξύπνιος κι' ἔτοιμος, γιὰ νὰ πιάσουμε τὰ πουλιά, μόλις κινηθοῦν τὰ δίχτυα!

— Ἐγκῶ εἶναι... ἔξυπνο! Ἐγκῶ πιάνει-πιάνει πουλὶς!, ὑπόσχεταί ὁ νέγρος.

Σκαρφαλώνει σὰν πίθηκος καὶ κουρνιάζει μέσα στὶς φυλλωσιές.

Γιὰ λίγην ὥρα δὲν μπορεῖ νὰ βολευθῆ καὶ στριφογυρίζει σὰν δαιμονισμένος, ἀναζητῶντας τὴν πιὸ καλὴ καὶ τὴν πιὸ ἀναπαυτικὴ θέσι. Στὸ τέλος τὴ βρίσκει. Εἶναι ἓνα σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεφυτρῶνουν πέντε κλάδοι μαζί. Ἐτσι σχηματίζουν ἓνα εἶδος κρεβατιοῦ, γεμάτου ἀπὸ πυκνὰ καὶ πλατεῖα φύλλα. Ἐκεῖ

μέσα ξαπλώνεται ἄνετα ὁ Ἐτσίδας. Τεντώνεται τεμπέλικα καὶ λίγο - λίγο ἀρχίζει νὰ.. νανουρίζεται ἀπὸ τὸ βαθὺ καὶ αἰώνιο μουρμουρητὸ τῶν φύλλων.

Στὴν ἀρχὴ προσπαθεῖ ν' ἀντιδράσῃ. Γουρλώνει τὶς ματᾶρες του, τσιμπᾷ τὸν... ἑαυτὸ του καὶ μουρμουρίζει γεμάτος πείσμα:

— Ἐγκῶ ὄχι ἀφήσει ἑμένα, κοιμητῆ ἑμένα! Ἐκούει... ἑμένα; Ἐ;

Ὅμως σὲ λίγο ἀνοίγει τὴ στοματᾶρα του σὲ... πελώριο χασμουρητό!

— Ὑπνο εἶναι... ὠραῖος πράμας!, ξαναλέει. Ὅμως πουλὶς φύγει - φύγει!

Τὸ ξανασυλλογίζεται τὸ πρᾶγμα, ξύνει τὴ χοντρὴ κεφάλια του κι' ἐκείνη, ὅπως πάντα, κατεβάζει μιὰ... «σοφὴ» ιδέα! Ὁ νέγρος χαίρεται!

— Χά!, κάνει ἄνετος. Ἐγκῶ ντέσει - ντέσει ντίχτυς ντικό μου σῶμα! Ἐγκῶ κοιμήσει - κοιμήσει ἑμένα. Ντίχτυς κουνήσει - κουνήσει, ντίχτυς ξυπνήσει - ξυπνήσει ἑμένα! Χέ... Ὁραῖος... ἰντέα ντικό μου!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, δένει τὴν ἄκρη τοῦ δικτυοῦ γύρω στὴ χοντρὴ μέση του, βολεύεται πιὸ... ἀναπαυτικὰ καὶ τὸ ρίχνει στὸν... ὕπνο!

Σὲ λίγο δὲν ἀκούγεται γύρω, παρὰ τὸ βροντερὸ ροχαλητό του!

Μετὰ ἀρχίζει νὰ... ὄνειρεύεται. Κάτι ὄνειρα παράξενα, γεμάτα... φαγιά, ἀγριοκόρπουζα, ἀγριοπέπονα, ψημένα

πουλιά και... παχειά ζαρκάδια! Ξαφνικά ανάμεσα σ' αυτά τὰ ὄνειρα ἀκούει κάτι παράξενους κρότους, σὰν ὀμιλίες ἀνθρώπων, σὰν ποδοβολητὰ ζώων καὶ σὰν τριγμούς, ἀπὸ κείνους ποὺ ἀφήνουν τὰ κάρρα, ποὺ προχωροῦν σὲ ἀνώμαλο δρόμο! Σιγὰ - σιγὰ τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίζουν κι' ἔπειτα ἀνοίγουν, χωρὶς ἀκόμα νᾶχη ξυπνήσει ὁ ἴδιος ἐντελῶς. Ἀσυναίσθητα σκύβει τὴν κεφάλια του. Τώρα πλησιάζει ἡ αὐγὴ καὶ τὸ σκοτάδι δὲν εἶναι πιά καὶ τόσο πυκνό. Βλέπει, λοιπόν, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ τὸν φιλοξενεῖ, νὰ περνᾷ ἕνα κάρρο φορτωμένο μὲ πελώριες φρέσκες καρύδες!

Τὰ δόντια του τραβᾷ τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν γλείφουν λαίμαργα! Κι' ἀμέσως, μισοζαλισμένος ἀπ' τὸν ὕπνο, ψιθυρίζει μὲ μάτια ποὺ λάμπουν:

— Καρύντα! Ἐγκῶ πάει ἐμένα, φάει - φάει ἐμένα μεγκάλο καρύντα!

Καὶ... πηδάει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο! Τὸ κάρρο τὸν ἔχει προσπεράσει λίγο. Εἶναι τὸ τελευταῖο τροχοφόρο μιᾶς ὀλόκληρης συνοδείας, ποὺ διασχίζει μέσ' τὴ νύχτα τὴ ζούγκλα, ἄγνωστο γιὰ ποιὸν μυστηριώδη σκοπὸ! Ὅμως ὁ Ἄτσίδας λίγο νοιάζεται γι' αὐτό! Μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ μ' εὐτυχισμένο χαμόγελο κυττάζει τὶς καρύδες! Τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ κάρρο, τὸ προφταίνει καὶ... σκαρφαλώνει σβέλτα ἀπάνω του!

Πίσω σέρνεται τὸ πελώριο

δίχτυ, ποὺ εἶναι δεμένο στὴ μέση του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ θυμᾶται ὁ Ἄτσίδας καθόλου. Γρήγορα - γρήγορα παραμερίζει μερικὲς καρύδες, φτιάχνοντας ἀνάμεσά τους ἕνα λάκκο. Ἐκεῖ ξαπλώνεται. Ρίχνει πάλι καρύδες ἀπάνω του, γιὰ νὰ μὴ... φαίνεται, βγάζει τὸ μυτερὸ μαχαίρι του κι' ὑρχίζει νὰ τὶς ἀνοίγῃ μιὰ - μιὰ καὶ νὰ τὴ καταβροχθίξῃ, ρουφώντας λαίμαργα τὸ νόστιμο γάλα, ποὺ περιέχει. Ἐνα γουργουρητὸ ἀκούγεται γύρω, σὰν νὰ πίνουν νερὸ δέκα ἀγριοβούβαλοι μαζί. Εἶναι σὰ νὰ παφλάζουν τὰ νερὰ ἑνὸς ποταμοῦ, στὸν ὁποῖον κάνουν τὰ παιγνίδια τους οἱ ἵπποπόταμοι.

Οἱ συνοδοὶ τῶν κάρρων ἀκούνε αὐτοὺς τοὺς περίεργους ἤχους.

Κοντοστέκονται λίγο. Συνεννοοῦνται μεταξύ τους σὲ Γερμανικὴ γλῶσσα. Ἐπειτα πλησιάζουν τὸ κάρρο μὲ τὶς καρύδες καὶ ρίχνουν ἀπάνω του δέσμες ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, τῶν φαναριῶν τῆς τσέπης, ποὺ ἔχουν πάντοτε μαζί τους.

Ὁ κωμικὸς νέγρος δοκιμάζει ἕναν ἀπερίγραπτο τρόμο! Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς φύτρωσε, ξαφνικά, μέσα στὴ νύχτα, αὐτὸς ὁ... ἥλιος! Καὶ πετιέται ἀπάνω μὲ γουρλωμένα μάτια!

Ἀμέσως δυὸ - τρεῖς ἄλλοι τοὺς Γερμανοὺς ποὺ συνοδεύουν τὸ κάρρο, τοῦ ρίχνονται καὶ τὸν ἀρπάζουν ἀπ' τὰ χέρια. Οἱ ὑπόλοιποι τὸν σημάδεύουν μὲ τ' αὐτόματα ὄπλα.

καὶ μὲ τὰ περίστροφά τους! Μὲ ἄγριες καὶ δυνατὲς κραυγὲς τὸν προστάζουν νὰ παραδοθῆ!

Ὁ κωμικὸς νέγρος δὲν καταλαβαίνει τὴ γλώσσα τους καὶ τοὺς κυττάζει χαζά. Οἱ κραυγὲς τους, ὅμως, ἀναστατώνουν ὀλόκληρη τὴ συνοδεία. Φωνὲς καὶ τρεχαλητὰ ἀκούγονται ἀπὸ παντοῦ. "Ὅλα τὰ τροχοφόρα σταματᾶνε." Ἀπειρα ἠλεκτρικὰ φανάρια ἀνάβουν καὶ οἱ φωτεινὲς δέσμες τους σπαθίζουν τὰ σκοτάδια! Καὶ, σὲ λίγο, φτάνει τρέχοντας ἕνας ἄντρας τετράγωνος μὲ σβέρκο χοντρὸ καὶ δυνατὸ

...καὶ σκαρφαλώνει ἀπάνω στὸ κάρρο, τὸ φορτωμένο μὲ τὶς καρύδες!

σὰν τοῦ ταύρου καὶ μὲ κρᾶνίο τριγωνικὸ καὶ ἄτριχο!

— Τζανούρ!, ψιθυρίζει τρομαγμένα ὁ νέγρος, ἀναγνωρίζοντάς τὸν κτηνώδη Γερμανό. Αὐτὸ εἶναι Τζανούρ! Τζανούρ κλωτσάει - κλωτσάει ἐμένα!

Ὁ Ζανούρ τὸν κυττάζει μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ λύσσα.

— Ἐσὺ εἶσαι πάλι, θρωμόσκυλο; μουγκρίζει. "Ἄς τελειώσω μὲ σένα!"

Ἀπλώνει τὸ παντοδύναμο ἀριστερό του χέρι, ἀρπάζει τὸν Ἀτσίδα ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ σηκώνοντάς τὸν σὰν ἕνα μεγάλο μαῦρο βάτραχο, τὸν κατεβάζει ἀπ' τὸ κάρρο, τὸν στήνει μπροστὰ του καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ γονατίσῃ στὴ γῆ! Ἀστραπιαῖα τὸ δεξί του χέρι, τραβάει ἀπ' τὸ πλατὺ ζουνάρι τῆς μέσης του ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι καὶ τὸ σηκώνει ψηλά. Τὸ ἀτσάλι ἀστράφτει μέσα στὸ φῶς τῶν φαναριῶν.

— Ἄντε νὰ γεμίσης τὰ στομάχια τῶν τσακαλιῶν!, ὀρύεται ὁ Ζανούρ.

Καὶ τὸ ὀπλισμένο χέρι του κατεβαίνει ὀρμητικὰ στὸν Ἀτσίδα!

ΚΕΦ. 2. Ὅπου ὁ Τάργκα δοκιμάζει μερικὲς ἐκπλήξεις κι' ἔγαις βασιλὰς ταξιδεύει κλεισμένος σὲ σιδερένιο κλουβί!

Α φήσαμε τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας τὴ στιγμή, ποὺ χωρίζει μὲ τὸν Ἀτσίδα καί, κρατώντας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πελώριου διχτυοῦ, πάει νὰ κουρνιάσῃ κι' αὐτὸς σ' ἕνα δέντρο μακρυνό,

...και πέφτει σὰν κεραυνὸς στὰ νῶτα τοῦ λιόνταριοῦ! Ἡ χάλκινη αἰχμὴ βυθίζεται στὶς σὰς κες του. Ξεσικίζονταις τις!

στήνοντας ἔτσι τὴν παγίδα του, στὸ «πέρασμα» τῶν πουλιῶν.

Ἡ νύχτα εἶναι ἀκόμα βαθειὰ κι' ὁ Τάργκα προσμένει μὲ τ' αὐτί του στημένο, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ μακρυνὰ φιερουγίσματα, πού θὰ φανερῶσουν, πῶς τὰ πετούμενα κοπάδια πλησιάζουν στὰ δίχτυα του.

Περνάει ἔτσι πολλὴ ὥρα καί, ξαφνικά, συμβαίνει κάτι παράξενο.

Τὸ δίχτυ, πού ὁ Τάργκα κρατάει τὴν ἄκρη του τραντάζεται!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀπορεῖ. Τὰ πουλιὰ δὲν ἔχουν ἀκόμα φανῆ κι' ἡ δύναμι πού τραντάζει τὸ πελώριο

δίχτυ φαίνεται παραπολύ μεγάλη! Νομίζει κανεὶς πῶς κάποιος τὸ τραβάει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη!

— Περίεργο! μουρμουρίζει ὁ Τάργκα. Τὰ δίχτυα εἶναι ἀπλωμένα ψηλά, στὸν ἀέρα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μπλέχτῃ κε σ' αὐτά;

Τὸ μυαλό του πάει σὲ κανένα πελώριο βόα, ἀπ' αὐτοὺς πού κουρνιάζουν τυλιγμένοι στοὺς χοντροὺς κλάδους τῶν ψηλῶν δέντρων.

— Βόας θὰ εἶναι!, ξαναλέει ὁ Τάργκα. Θὰ πῆγῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τοὺς κλάδους ἐνὸς δέντρου, στοὺς κλάδους κάποιου γειτονικοῦ καὶ θὰ μπλεξῇ μέσα στὰ δίχτυα. Τώρα τὸ μυῶδες κορμί του στρι-

φογυρίζει και προκαλεί ὄλο τοῦτο τὸ τράγνταγμα! Πρέπει νὰ προλάβω, γιατί θὰ μοῦ σπάση τὰ δίχτυα καὶ θὰ μοῦ καταστρέψη τὴν παγίδα.

Ἀμέσως χουφτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του. Τὸ τραβάει ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ προχωρεῖ προσεχτικά. Ἀκολουθεῖ τ' ἀχνάρια, ποὺ τοῦ χαράζουν τὰ δίχτυα, ἕτοιμος νὰ συγκρουσθῆ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, μὲ τὸ πανίσχυρο ἔρπετό, ποὺ μπορεῖ νὰ τυλίξη στὶς φοβερὲς «κουλούρες» του ἕναν ὀλόκληρο βούβαλο καὶ νὰ τὸν πολτοποιήσῃ μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας!

Οἱ μυῶνες τοῦ Τάργκα εἶναι σὲ συναγερμό, ἕτοιμοι γιὰ τὴ μάχη!

Κι' οἱ πέντε αἰσθήσεις του ἄγρυπνες, ἀναζητοῦν τὸν ἀντίπαλο!

Τὸ βλέμμα του βυθίζεται στὸ σκοτάδι, γιὰ ν' ἀρπάξῃ καὶ τὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνηση.

Προχωρεῖ ἔτσι ἀρκετὴν ὥρα, ἀλλὰ δὲν συναντᾷ τίποτα!

Καὶ — πράγμα περίεργο! — ὅσο ὁ Τάργκα προχωρεῖ, τόσο σούρνεται προχωρώντας καὶ τὸ δίχτυ, σὰ νὰ τὸ τραβάῃ κάποια ἀκατανίκητη δύναμι! Μιὰ τρομερὴ σκέψη γεννιέται στὸ νοῦ τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Φοβᾶται μήπως κάποιος ἀπὸ τοὺς τερατώδεις βόες, ποὺ ἐκτρέφει ἡ καρδιά τῆς ζούγκλας, βρῆκε τὸν Ἀτσίδα καὶ τὸν κατάπιε ὀλόκληρο, μαζί μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δίχτυου! Κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ἔρπη σιγὰ-

σιγὰ στὴ φωλιά του, γιὰ νὰ πέση σὲ νάρκη καὶ νὰ χωνέψῃ τὸν πελώριο μεζέ του!

Αὐτὴ ἡ φριχτὴ σκέψη τὸν κάνει νὰ ταχύνῃ τὸ περπάτημά του.

Καὶ νὰ, σὲ λίγο, μιὰ καινούργια ἔκπληξι τὸν περιμένει! Ἐκεῖ, μέσα στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας, βλέπει νὰ διασταυρώνωνται δέσμες ἀπὸ ἠλεκτρικὸ φῶς! Ἀκούει τὰ τριξίματα ποὺ κάνουν οἱ ἄξονες πολλῶν κάρρων. Ἀκούει καὶ φωνὲς ἀνθρώπων, ποὺ μιλάνε δυνατὰ μιὰν Εὐρωπαϊκὴ γλῶσσα, πολὺ γνωστὴ του: τὰ Γερμανικά!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας ἐγκαταλείπει τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς κι' ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, σὰν ἀγριόγατος, σ' ἕνα πανύψηλο δέντρο. Ἀπὸ κεῖ περνᾷ γορρά, ἀπὸ κλάδο σὲ κλάδο. Ἔτσι, μέσα μέσα σὲ γρήγορο χρονικὸ διάστημα, φτάνει ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπ' τὸ σταματημένο κάρρο μὲ τὶς καρύδες!

Βλέπει τοὺς Γερμανούς, ποὺ φωνάζουν χειρονομώντας ἔξαλλοι.

Ἐπειτα βλέπει καὶ τὸν Ἀτσίδα νὰ... ξεφυτρώνῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς καρύδες. Ἀμέσως ἀκούει τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ ποὺ προκαλοῦν τρέχοντας δυὸ βαρειὲς μπόττες. Καὶ, μέσα στὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν φαναριῶν, ξεπροβάλλει τὸ τριγωνικὸ κεφάλι καὶ τὸ θωρακισμένο σῶμα τοῦ Ζανούρ!

Ἀπὸ τὴν ψηλὴ θέσι ποὺ βρίσκεται ὁ Τάργκα, μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ μὲ τὸ βλέμμα του ὅλη

τῆ γύρω περιοχή. Τ' ἀμέτρητα ἠλεκτρικὰ φανάρια ποὺ ἔχουν ἀνάψει, σπᾶνε λίγο τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διακρίνη μιὰν ὀλόκληρη σειρὰ ἀπὸ μεγάλες βωδάμαξες. Εἶναι ὅλες φορτωμένες μὲ λογῆς - λογῆς πράγματα. Ἄλλη ἔχει τρόφιμα, ἄλλη ὀπλισμὸ καὶ πολεμοφόδια κι' ἄλλη χοντρά καὶ στέρεα δίχτυα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ παγίδες ἀγριμιῶν!

Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ κάνει τὴν πιὸ μεγάλη ἐντύπωσι στὸ Ἑλληνόπουλο, εἶναι ἡ πρώτη-πρῶτη βωδάμαξά! Αὐτὴ δὲν εἶναι ἓνα κοινὸ ἀμάξι, σὰν ὅλα τ' ἄλλα. Αὐτὴ εἶναι ἓνα πελώριο σιδερένιο κλουβί! Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ ταξιδεύει αἰχμάλωτος ὁ περίφημος κι' ἀνίκητος βασιλιάς τῶν δασῶν — ἓνα μεγάλο λιοντάρι!

Ἐνας μορφασμὸς ἀπορίας διπλώνει τὰ χεῖλια τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Τούτη τῆ στιγμή τοῦ εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ, γιὰ ποιὸ λόγο ὁ ἐγκληματικὸς Ζανούρ, μὲ τὴ συνοδεία, του, διασχίζει μέσα στὴ νύχτα τὴν παρθένα ζούγκλα, κουβαλῶντας μαζί του ἓνα αἰχμάλωτο λιοντάρι. Κι' οὔτε κἂν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ τὸ σκεφτῆ. Βλέπει, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του τὸν βάνουσο Γερμανό, ν' ἀρπάζῃ τὸν δυστυχησμένο Ἀτσίδα καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν σφάξῃ!

Καιρὸς γιὰ ἀργοπορία δὲν ὑπάρχει. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα! Τὸ

κεφάλι τοῦ ἄτυχου νέγρου θὰ ἔχη κυλιστῆ μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, κάτω ἀπὸ τὸ ἀδυσώπητο χτύπημα τοῦ Ζανούρ.

Ὁ Τάργκα ἀρπάζει τὸν μακρὸ λυγερὸ κορμὸ μιᾶς κληματίδας.

Τραβῶντας τὴν μὲ δύναμι, δοκιμάζει τὴ στερεότητά της.

Ἐπειτα τὴ σφίγγει γερὰ στὰ χέρια του. Ἀκουμπάει στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου μὲ τὰ πέλματά του καὶ δίνει στὸ σῶμα του μιὰν ἀπίστευτα δυνατὴ ὤθησι!

Ἀμέσως τὸ τέλειο κορμὶ τοῦ ἐκσφενδονίζεται μὲ ἀπερίγραπτη ταχύτητα. Μέσα στὸ ἀχνὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, οἱ ἐξογκωμένοι μυῶνες τοῦ φαντάζουν σὰν μπρούτζινοι. Διεγράφει τὴ συνηθισμένη τοξωτὴ τροχιά του χαμηλώνοντας ὀλοένα πρὸς τὴ γῆ, μὲ κατεύθυνσι τοῦ Ζανούρ καὶ τὸν Ἀτσίδα. Καί, καθὼς περνάει ὀλοταχῶς ἀνάμεσά τους πετυχαίνει ἓνα ἀπίστευτο κατόρθωμα: μὲ τὸ δεξί του ποδάρι χτυπάει δυνατὰ τὸν Γερμανὸ κατακέφαλα, ἀνατρέποντάς τον καὶ τινάζοντάς τον πέντε μέτρα πιὸ μακρὰ. Ταυτόχρονα λυγίζει τὸ ἀριστερό του πόδι καί, σφίγγοντας ἀνάμεσα στὴ γάμπα του καὶ στὸν μηρό του, σὰν σὲ ὑπερφυσικὴ τανάλια, τὸν Ἀτσίδα, συνεχίζει τὸ γοργὸ ἐναέριο ταξίδι του, πάνω ἀπὸ τὶς διπλανὲς πυκνὲς λόχμες!

Τὴν κατάλληλη στιγμή χαλαρώνει τὸ σφίξιμο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ του.

Τότε ὁ κωμικὸς νέγρος ξε-

κολλάει από πάνω του και πέφτει ανάμεσα στα πυκνά και ψηλά φυτά της λόχμης. Ο Τάργκα ρίχνει μια ματιά στη γη κι' έπειτα αφήνει την κληματίδα. Με την ταχύτητα που έχει το σώμα του, διαγράφει ένα δεύτερο μικρό τόξο στον αέρα και πέφτει απάνω στο καγκελωτό κλουβί, που έχει γίνει φυλακή του περήφανου λιονταριού!

Αυτή η αστραπιαία επέμβαση του Τάργκα σκορπίζει το δέος!

Κανένας από τους Γερμανούς δεν πρόφταίνει να κάνει αντίδραση!

Η Μαρία μαζεύει πολύχρωμα φανταχτερά λουλούδια και στολίζεται μ' αυτά.

Ο Ζανούρ, που βρίσκεται ξαφνικά πεσμένος ανάσκελα, ανασηκώνεται τρίζοντας τα δόντια του από λύσσα. Κουνάει το χοντρό κεφάλι του, για να ξεζαλιστή και σκουπίζει με τις παλάμες του τα αίματα, που πλημμυρίζουν το πρόσωπο, εξ αίτιας του χτυπήματος του Τάργκα!

Κυττάει μπροστά του και δεν βλέπει, παρά μόνον τους οπαδούς του.

Ο κωμικός νέγρος έχει πετάξει! Ο Ζανούρ ορθώνεται μανιασμένος.

— Πού είναι ο μαύρος, παλιογούρουνα; φωνάζει στους οπαδούς του.

Αυτοί τον κυττάζουν στην αρχή σαν χαμένοι, μ' ένα βλέμμα χαζό.

— Πού είναι ο μαύρος; ούρλιάζει πάλι ο Ζανούρ. Ποιος με χτύπησε;

Τότε, ένας από τους στρατιώτες σηκώνει το δάχτυλό του και δείχνει τον Τάργκα! Το άτρομητο Έλληνόπουλο βρίσκεται απάνω στο σιδερένιο κλουβί. Έχει στάσι άμυντική και στα χέρια του σφίγγει το μικρό, αλλά κοφτερό σαν ξυράφι μαχαίρι του! Τα μαύρα μάτια του είναι γεμάτα αστραπές θυμού. Φαίνεται έτοιμος για μάχη, έστω κι' αν οι αντίπαλοί του είναι πολλοί και τέλεια όπλισμένοι.

Η κραυγή του Ζανούρ μέσα στη ζούγκλα αντηχεί τρομαχτική:

— Φωτίστε τον, παλιογούρουνα! Όσοι βαστάτε στα χέρια σας φανάρια, ρίξτε το

φώς τους απάνω του! Γρήγορα... γρήγορα!

Ποτέ ο τερατώδης Γερμανός δεν ήταν τόσο μανιασμένος!

Αμέσως οι δέσμες του ηλεκτρικού φωτός κινούνται μέσα στο βαθύ σκοτάδι, σαν φωτεινά δίχτυα, και τώρα διασταυρώνονται πάνω στο άτρήμητο Έλληνόπουλο, φωτίζοντάς το ολόκληρο!

Ο Ζανούρ ξεκρεμάει από τον ώμο του το αυτόματο, φέρνει το χέρι στη σκανδάλη και γυρίζει την κάννη προς το μέρος του Τάργκα.

Την ίδια στιγμή ένας άλλος Γερμανός σηκώνει το περίστροφό του.

Σχεδόν συγχρόνως τα δυο φονικά όπλα αρχίζουν ν' αστράφτουν και να βροντάνε. Φλόγες και σίδερο ξεπηδάει από τις κάννες τους.

Ταχύτερος ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας πηδάει μ' ένα ελαστικό άλμα κάτω από το κλουβί, και βυθίζεται στο σκοτάδι. Τα ηλεκτρικά φανάρια χάνουν τον στόχο τους κι' αρχίζουν να τον ξαναζητάνε. Είναι, σαν αντίαεροπορικοί προβολείς, που σκουπίζουν τον σκοτεινό ούρανό, αναζητώντας το έχθρικό αεροπλάνο!

Το άτρήμητο Έλληνόπουλο έχει κουρνιαστεί πίσω από έναν πλατύφυλλο θάμνο και δεν μπορεί να ξεμυτίσει, γιατί δεξιά κι' αριστερά του άμετρητες φωτεινές δέσμες από ηλεκτρικά φανάρια λογχίζουν το βαθύ σκοτάδι, γυρεύοντάς τον, για να τον δώσουν στόχο, στα όπλα του Ζανούρ και

‘Ο ζέβρος μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά, αρχίζει να καλπάζει!

των άλλων Γερμανών στρατιωτών.

— Ψάξτε, σκυλιά!, κραυγάζει: αφρισμένος ο Ζανούρ: Ψάξτε! Βρήτε τον!

Τα ηλεκτρικά φανάρια στριφογυρίζουν με περισσότερο πείσμα.

Αλλά, τώρα, μέσα στη νύχτα γίνεται κάτι τρομερό για τον Ζανούρ και για τους όπαδούς του! Ένας-ένας, αυτοί που κρατάνε τα φανάρια, μπήγουν μια βραχνή κραυγή και σωριάζονται στο χώμα νεκροί!

Ο αέρας γεμίζει απ' τ' ανάλαφρα σφυρίγματα, που

ἀφήνουν τὰ βέλη, ὅταν πετοῦν μετὴν τρομερῆ ὀρμῆ τους!

Ὁ Ἀτσίδας, ριγμένος μέσα στὴ λόχμη, ποὺ τὸν πέταξε ὁ Τάργκα, ὅταν τὸν ἄρπαξε κάτω ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Ζανούρ, δὲν μένει ἀργός.

Ἀνασηκώνεται μέσα στὰ χόρτα. Τὸ παχύ, πλαδαρὸ καὶ μαῦρο σῶμα του ἀναδεύεται, ὀκνά, σὰν τὸ σῶμα ἐνὸς ἀπίθανου μεγάλου βάτραχου. Ὁ κίνδυνος ποὺ διέτρεξε πρὶν ἀπὸ λίγο, τὸν ἔχει νευριάσει. Τραβάει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του, τὸν δαγκώνει νευρικὰ καὶ μουρμουρίζει:

— Τζανούρ θέλει πετάνει - πετάνει ἐμένα, φάει - φάει μόνος του... καρύντα!

Παραμερίζει λίγο τὰ ἀγριόχορτα. Μέσα στὸ σκοτάδι βλέπει τ' ἀναμμένα ἠλεκτρικὰ φανάρια καὶ χαμογελάει ἐκδικητικὰ. Μουρμουρίζει:

— Ἐσεῖς ὄχι πετάνει - πετάνει ἐμένα! Ἐγκὼ βάλει ἐμένα πετάνει ἐσᾶς!

Φέρνει τὸ φυσοκάλαμό του στὸ στόμα κι' ἀρχίζει νὰ φυσάει, χωρὶς διακοπὴ! Κάθε φορὰ ἔχει μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ στόχο περίφημο κι' ἀπὸ ἓνα ἀναμμένο ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ἐνα - ἓνα τὰ μικρὰ βέλη ἐξορμοῦν ἀπὸ τὸ φυσοκάλαμο, σκίζουν τὸν ἀέρα σφυρίζοντας καὶ καρφώνονται ὀλόκληρα σ' ἐκεῖνον ποὺ κρατᾷ τὸ φανάρι! Ἀκούγεται ἀμέσως μιὰ βραχνὴ κραυγὴ. Τὸ φανάρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα, ποὺ παραλύουν καὶ κυλιέται ἀνάμεσα στὰ χόρτα. Κι' ὁ Γερμανὸς πέφτει μπρούμυτα στὴ γῆ!

Ὁ Ἀτσίδας τὸ βρίσκει πολὺ... διασκεδαστικὸ αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

— Χμ..., λέει μόνος του. Στρατιῶτος ὄχι φύγει - φύγει! Ἔρτει κι' ἄλλος στρατιῶτος, ἐγκὼ ἔκει βέλος γιὰ... ὄλος! Ἐγκὼ ντώσει βέλος σὲ ὄλος!

Καὶ συνεχίζει τὴ δουλειά του μετὸ φυσοκάλαμο!

Ὁ Ζανούρ κινεῖται μέσα στὸ σκοτάδι ἀφρισμένος ἀπὸ τὴ λύσσα του.

— Ἐκινήστε!, φωνάζει δυνατὰ. Μαστιγώστε τὰ βώδια, παλιοτόμαρα!

Οἱ ὀδηγοὶ τῶν βωδαμαξῶν σηκώνουν τὰ βούνευρα, τὰ κατεβάζουν με δύναμι στὰ πλευρὰ τῶν ζώων, μαστιγώνοντάς τα ἀλύπητα! Τὰ βώδια ξεκινοῦν ἀμέσως, με ὀρμῆ. Οἱ ἄξονες τῶν ἀμαξιῶν τρίζουν. Τὸ λιοντάρι στὸ κλουβί του βρυχᾶται κι' ὁ βρυχηθμὸς του ἀντηχεῖ σὰν βροντὴ σ' ὀλόκληρη τὴ ζούγκλα. Ὁ Ζανούρ μαίνεται καὶ ὀρύεται:

— Πέντε ἀπὸ σᾶς θὰ μείνουν ἐδῶ! Καὶ νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ στὰ μάτια μου, ἂν δὲν φέρετε ζωντανὸ ἢ πεθαμένο, αὐτὸν τὸν ἀναθεματισμένο, τὸν Τάργκα! Σβῆστε γρήγορα τὰ φανάρια σας οἱ ἄλλοι!

Καὶ ἡ συνοδεία ξεκινᾷ καὶ πάλι σιγὰ - σιγὰ μέσ' στὸ δάσος!

Οἱ Γερμανοὶ ποὺ μένουν ἔχουν κυριολεκτικὰ λυσσάζει.

Κρατῶντας τὰ αὐτόματα περίστροφα στὸ χέρι, ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν προσεχτικὰ τὶς πυκνὲς λόχμες καὶ τὶς ἀδιάβατες καλαμιές. Ἔτσι περ

νάει σιγά - σιγά ή ώρα. Πουθενά δέν υπάρχει ίχνος ανθρώπου. Μονάχα οί φωνές τής ζούγκλας ακούγονται μέσα άπ' τò βαθύ δάσος.

Καί, ξαφνικά, στò βαθύ σκοτάδι ξεπηδάει τò φώς τής αύγής!

Έτσι γίνεται πάντα στους τροπικούς. Η μέρα έρχεται άπότομα κι' άπότομα πάλι φεύγει. Δέν υπάρχει τò άπαλό φώς τής ανατολής, οΰτε κι' οί κοκκινωπές άνταύγειες τής δύσης.

Τώρα οί Γερμανοί στρατιώτες διπλασιάζουν τήν προσοχή τους.

Τò δάχτυλο του καθενός, διπλωμένο στη σκανδάλη του περιστρόφου, είναι έτοιμο να τήν τραβάξη και να στείλη τόν θάνατο!

Τò άτρόμητο Έλληνόπουλο κουρνιάζει ως τώρα, πίσω άπό τὰ πλατύφυλλα φυτά. Άλλά με τò φώς τής ήμέρας έξορμάει άκράτητο!

Ο πρώτος Γερμανός που τόν βλέπει, γυρίζει γοργά τò περίστροφο προς τò μέρος του, τραβώντας ταυτόχρονα τή σκανδάλη.

Άλλά ό Τάργκα έχει πετάξει κιόλας τò πλατύ μαχαίρι του!

Η άτσάλινη λεπίδα χτυπάει με δύναμη τήν κάννη του περιστρόφου και τόν αναγκάζει ν' αλλάξη κατεύθυνσι. Οί σφαίρες, που πετιούνται τήν ίδια στιγμή μαζί με φλόγες και καπνούς, χάνουν τόν στόχο τους και τραβάνε προς τὰ δέντρα. Μια κοκκινωπή μαϊμού, χτυπημένη στον ώμο,

ούρλιάζει παραπονιάρικα και φεύγει άπό κλαδί σε κλαδί κα τατρομαγμένη.

Ο ένοπλος Γερμανός, για ένα μόνο δευτερόλεπτο, σα-στίζει!

Αυτό είναι άρκετò για τόν ήρωικό κι' άκράτητο Τάργκα!

Κάνει δυò - τρία λαστιχένια πηδήματα προς τò μέρος του κι' έπειτα πραγματοποιεί ένα θανάσιμο, για τόν αντίπαλό του, άλμα.

Πέφτει άπάνω του και τινάζει τὰ δυò πόδια του με δύναμη.

Ο Γερμανός δέχεται ένα διπλό τρομερό χτύπημα, άπό τὰ πέλματα του Τάργκα, κατάστηθα! Τò στέρνο του τρίζει, τὰ πλευρά του τσακίζονται και πέφτει ανάσκελα, με τὰ μάτια του πεταγμένα έξω άπό τες κόγχες. Μένει εκεί άσάλευτος. Μόνον άπ' τò στόμα του κυλάει τò αίμα, σηματούζοντας ένα κόκκινο άργοκίνητο ρυάκι...

Τò Έλληνόπουλο πέφτει στη γή και ξανατινάζεται στον άέρα, σαν λαστιχένιο. Δυò άλλοι Γερμανοί, που προβάλλουν εκείνη τή στιγμή άνάμεσα άπό τες λόγχες, τόν βλέπουν να χυμάη άπάνω τους σαν σίφουνας. Άμέσως σηκώνουν κι' οί δυò τὰ περίστροφα, αλλά ό Τάργκα έχει κιόλας άρπάξει τόν έναν άπό τή μέση. Τόν σηκώνει σαν πούπουλο και τόν κρατάει σαν άσπίδα. Οί πρώτες σφαίρες βρίσκουν αυτή τή ζωντανή άσπίδα και μένουν σφηνωμένες μέσα της.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο στριφογυρίζει τὸν Γερμανό, ποὺ ξεψυχάει κιόλας ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ συναδέλφου φρου καὶ τὸν πετάει μὲ ἀφάνταστη ὄρμη ἀπάνω στὸν πρῶτο. Γίνονται κι' οἱ δυὸ ἓνα κουβάρι, ποὺ κυλιέται καταγῆς. Κι' ὁ Τάργκα τὴν ἴδια στιγμή πηδάει ἀπάνω τους. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο πήδημα ἦταν περιττό. Κι' οἱ δυὸ Γερμανοὶ ἦταν κιόλας νεκροί. Ὁ πρῶτος ἀπ' τὶς σφαῖρες ποὺ φυτεύτηκαν ἀπάνω του. Κι' ὁ δεύτερος, ἀπ' τὴ σπονδυλική του στήλη, ποὺ τσακίστηκε στὰ δυὸ, καθὼς ἔπεσε μὲ δύναμι ἀπάνω του, τὸ πτώμα τοῦ πρώτου!

Ὁ Τάργκα σηκώνεται καὶ παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, ποὺ κάνει τοὺς μυῶνες τοῦ νὰ ἐξογκωθοῦν, σὰν ρόζοι γερικῆς ἐλιάς.

Τὰ ψηλὰ χόρτα ἐκεῖ-κοντὰ του σαλεύουν καὶ πάλι ὑποπτα!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἐφορμᾷ σὰν λυσσασμένη τίγρις.

Τινάζει μπρᾶστὰ τὰ δυὸ πελώρια μπράτσα του, ἀγκαλιάζει τὸ κορμί ποὺ κρύβεται στὴ λόχη καὶ τὸ σήκωνει ψηλά, ξερριζώνοντας μαζί του καὶ δέσμες ὀλόκληρες ἀπὸ χόρτα! Τὸ στριφογυρίζει στὸν ἀέρα κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βροντήσῃ χάμω. Ἀλλὰ μιὰ κραυγὴ τρομαγμένη τὸν ἀναχαιτίζει:

— Κύριος Τάργκα... κύριος Τάργκα! Ἐσὺ ὄχι πετάνει ἐμένα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογε-

λάει κι' ἀφήνει μαλακὰ τὸν Ἀτσίδα στὴ γῆ.

— Ποῦ ἦσουν χωμένος τὴν ὥρα; τὸν ρωτάει. Ἐτρωγες... καρπούζια;

Ὁ ἀστεῖος νέγρος, στὴν ἀνάμνησι τῶν καρπουζιῶν, τραβάει τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του καὶ τὸν γλείφει μὲ εὐχαρίστησι.

— Ἐντῶ, λέει, ὄχι εἶναι καρπούτζι! Ἐντῶ εἶναι στρατιώτος, ἐγκὼ φύσα - φύσα κάλαμο, πετάνει - πετάνει στρατιώτος!

Καὶ τοῦ δείχνει τοὺς δυὸ ἄλλους Γερμανούς, ποὺ ψάχνοντας γιὰ τὸν Τάργκα, ἔχουν δεχτῆ δυὸ μικρὰ βέλη τοῦ Ἀτσίδα στὸ λαίμό!

ΚΕΦ. 3. Ὅπου ἡ Μαλόα κάνει τὸν πρωῖνὸ περίπατό της καὶ συναντᾷ τὸν θάνατο ἐκεῖ, ποὺ δὲν τὸν περιμένει!

Ὁ ἥλιος ἔχει σήκωθῆ μιὰ πιθαμὴ πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ ἀνατολικοῦ δάσους. Εἶναι ἓνα γαλάζιο πρωῖνὸ γεμάτο κελαϊδήματα πουλιῶν καὶ ἀρώματα.

Ἡ Μαλόα, τ' ὀμορφο κορίτσι τῆς ζούγκλας, ἔχει βγῆ ἀπ' τὴ σπηλιὰ καὶ κάνει τὸν πρωῖνὸ της περίπατο, μαζεύοντας δροσερὰ ἀγριολούλουδα, μὲ φανταχτερὰ χρώματα καὶ ζωηρὴ μυρουδιά.

Σήμερα ἡ συντρόφισσα τοῦ Τάργκα εἶναι πάρα πολὺ χαρούμενη.

Ξέρει πὼς ὁ ἀγαπημένος της ἔχει πάει νὰ στήσῃ τὰ χορταρένια δίχτυα του στὸ πέρασμα τῶν πουλιῶν καὶ τὸν

περιμένει, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ φανῆ. Εἶναι σίγουρη πὼς θὰ τῆς φέρῃ πολὺ κυνήγι. Εἶναι τόσο δυνατὸ καὶ τόσο ἐπιδέξιο τ' ἀγαπημένο της Ἑλληνόπουλο! Κι' αὐτὴ παλι, σὰν κοπέλλα πού εἶναι, ἔχει μέσα τῆς ἔμφυτη τὴ φιλαρέσκεια καὶ μαζεύει τὰ πιὸ φανταχτερὰ λουλούδια. Στὸ λίζει μ' αὐτὰ τὰ μαλλιά της γιὰ νὰ φανῆ στὰ μάτια τοῦ Τάργκα ἀκόμα πιὸ ὀμορφὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι.

Ξαφνικά, ὅμως, σταμάταί γεμάτη ἀπορία. Κυττάζει γύρω της.

Παράξενοι κρότοι ἀκούγονται μέσα στὰ δέντρα τῆς ζούγκλας!

Ἡ Μαλόα στήνει αὐτί. Οἱ περίεργοι κρότοι πού ἀκούγονται εἶναι τριγμοὶ ἀπὸ ἄξονες κι' ἀπὸ ρόδες βωδαμαξῶν. Μὰ ἡ ξανθὴ συντρόφισσα τοῦ Τάργκα, δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς καταλάβῃ, γιατί δὲν ἔχει συναντήσῃ μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα, παρόμοια τροχοφόρα.

Στέκεται, λοιπόν, γεμάτη ἀπορία. Νομίζει μάλιστα, πὼς ἀνάμεσα στοὺς τριγμοὺς αὐτοὺς ἀκούει καὶ χαμηλὲς φωνὲς ἀνθρώπων καὶ μουρμουρητά. Αὐτὸ τὴν κάνει ν' ἀπορῆ πιὸ πολὺ. Βρίσκονται, λοιπόν, ἄνθρωποι ἐκεῖ, πίσω ἀπ' τὰ πυκνὰ δέντρα; Ποιοὶ νάναί καὶ τί γυρεύουν;

Ἡ Μαλόα εἶναι γενναία! Δὲν τρομάζει καθόλου καὶ προχωρεῖ μὲ θάρρος νὰ ἐξακριβώσῃ τί συμβαίνει. Ὅσο βαδίζει τόσο τὰ δέντρα γίνονται πιὸ πυκνά. Οἱ τριγμοὶ δὲν ἀ-

κούγονται πιά, ἀλλὰ οἱ χαμηλὲς κουβέντες γίνονται πιὸ ἔντονες!

Ἡ Μαλόα προχωρεῖ στὸ δρόμο τῆς θαρεττά. Κι' ὅμως, ἂν ἤξερε, τί γινόταν ἐκείνη τὴ στιγμή, λίγο βαθύτερα στὴ ζούγκλα, θὰ εἶχε προτιμήσῃ νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ σπηλιά της!

Ἀλήθεια!

Ὁλόκληρο τὸ καρβάνι τοῦ τρομεροῦ Ζανούρ ἔχει σταματήσει ἐκεῖ!

Οἱ στρατιῶτες τοῦ ἔχουν σκορπιστῆ παντοῦ, μὲ τὰ ὄπλα στὰ χέρια.

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν σκαρφαλώσει στὰ πανύψηλα δέντρα κι' ἔχουν στήσει ἐκεῖ τὰ παρατηρητήριά τους.

Ὁ Ζανούρ γεμάτος ἐγκληματικὴ φροντίδα ἐπιστατεῖ στὰ πάντα.

Συνενοεῖται μ' ἐκείνους, πού σκαρφάλωσαν στὰ πανύψηλα δέντρα.

— Φάνηκε ἡ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα; τοὺς ρωτᾷ. Εἶναι ἀκόμη μακριά;

Οἱ ἄλλοι τοῦ δίνουν πληροφορίες. Ξαφνικά, ὅμως, ἓνας φωνάζει:

— Προσοχή! Τὸ ξανθὸ κορίτσι τοῦ καταραμένου Ἑλληνα ἔρχεται!

Ὁ βάνουρος Ζανούρ κυριεύεται ἀπὸ μιὰν ἀπαίσια κι' ἀνήκουστη χαρά.

— Ἐρχεται μόνη τῆς στοὺ λύκου τὰ δόντια! μουγκρίζει. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν αἰχμαλωτίσω, οὔτε θὰ τὴν σκοτώσω ἐγώ! Τὸ λιοντάρι ἄς κάνη τὴ δουλειὰ τοῦ! Ἄν τὴ φάη, καλὴ τοῦ χώνεψι! Ἄν πάλι αὐ-

τῆ ἢ δαιμονισμένη προλάβῃ καὶ τὸ ξεπαστρέψῃ, τότε τὸ σχέδιό μου, θὰ πραγματοποιηθῇ! Ἐμπρός, λοιπόν! Ἄς μὴ χάνω περισσότερο καιρό!

Ἀρπάζεται ἀπὸ κάτι κλάδους καὶ σκαρφαλώνει πάνω σ' ἓνα δέντρο.

Ἡ γρηγοράδα του εἶναι ἐκπληκτικὴ, παρ' ὅλο τὸ τετράγωνο καὶ χοντροδεμένο κορμί του! Μοιάζει μὲ ρινόκερω, ποὺ σκαρφάλωσε σὲ δέντρο! Μέσα ἀπὸ τὶς φυλλωσιές, μὲ μάτι μοχθηρὸ, παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τῆς Μαλόα. Καί, ξαφνικά, σὰν μουγκρητὸ ρίχνει τὴ διαταγή:

— Παλιογούρουνα! Ἀφήστε ἀμέσως ἐλεύθερο τὸ μεγάλο λιοντάρι!

Ἀμέσως οἱ Γερμανοί, ποὺ ἐπιβλέπουν τὸ σιδερένιο κλουβί, ἐκτελοῦν τὴ διαταγή του: σκαρφαλώνουν στὰ γύρω δέντρα, γιὰ νὰ εἶναι σίγουροι, κι' ἀπὸ κεῖ τραβοῦν μὲ χορτόσκοινα τὴν ἀμπάρα τοῦ κλουβιοῦ κι' ἡ πόρτα του ἀνοίγει, ἀφήνοντας ἓναν ἀνάλαφρο τριγμό!

Ὁ φυλακισμένος βασιλιάς τῆς ζούγκλας ἀνασηκώνεται τεμπέλικα!

Στὴν ἀρχὴ κυττάζει τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μὲ κάποια δυσπιστία.

Ἐπειτα προχωρεῖ ἀργὰ - ἀργὰ, προσεχτικά. Τὸ μεγάλοπρεπο κεφάλι του, μὲ τὴν πλούσια χαίτη, εἶναι σκυφτό. Ὁσμίζεται τὸ πάτωμα τοῦ κλουβιοῦ. Καί, ξαφνικά, τινάζεται ἀπάνω. Τὸ μυῶδες καὶ πανίσχυρο σῶμα του πετιέ-

ται σὰν βολίδα, περνάει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ πέφτει ἔξω, στὴν ἐλεύθερη ζούγκλα! Ταυτόχρονα ἓνας χαώδης, βροντερὸς βρυχηθμὸς ξεχύνεται ἀπὸ τὸν λαρυγγα τοῦ θηρίου!

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας, ἀνίκητος καὶ μεγαλοπρεπής, εἶναι ἐλεύθερος!

Ὅσα ἀγρίμια ἀκοῦνε τὸν βρυχηθμὸ του, σπεύδουν ν' ἀπομακρυνθοῦν!

Καὶ τὸ λιοντάρι ἐκνευρισμένο, μανιασμένο ἀπ' τὴν κλεισούρα του στὸ κλουβί, γυρίζει τὰ κοκκινωπὰ μάτια του. Τὰ στηλώνει ἀπάνω στὰ δυὸ βουβάλια, ποὺ τραβοῦσαν ὡς τώρα τὴν καγκελλόφραχτη φυλακὴ του. Ἐνας καινούργιος βρυχηθμὸς ὀργῆς ἀκούγεται. Καὶ τὸ λιοντάρι ἐφορμά! Πηδάει στὸν ἀέρα καὶ τὸ ἄλμα του αὐτὸ κλείνει μιὰ δύναμι καὶ μιὰ ταχύτητα, ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν ὅλες οἱ τίγρεις κι' ὅλοι οἱ πάνθηρες τῆς ζούγκλας! Τὰ παντοδύναμα πόδια του εἶναι τεντωμένα, ἀνασηκωμένα κι' ἔχουν μπροστὰ τὰ νύχια τους, σὰν δέκα χαλύβδινα γυριστὰ μαχαίρια! Καθὼς πέφτει ἀπάνω στὰ βουβάλια, τὰ δυὸ του πόδια κατεβαίνουν μὲ ταυτόχρονη κίνησι καὶ τὰ χτυπᾶνε δυνατὰ στὸν τράχηλο! Τὰ δυὸ πελώρια ζῶα βγάζουν ἓνα βαθὺ μουγκρητὸ καὶ σωριάζονται ἀμέσως, σὰν ἄψυχοι ὄγκοι, μὲ τσακισμένη τὰ ραχοκοκκαλιά! Οἱ σβέρκοι τους, ἔχουν γίνῃ δυὸ πελώριες ἀνοιχτὲς πληγές, γέματες αἷμα καὶ ξεσκισμένες σάρκες!

Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας ὀρθώνεται καὶ βρυχᾶται γιὰ τρίτη φορά!

Τὰ δυὸ βουβάλια, πρὸ τολμησαν νὰ τὸν σέρνουν φυλακισμένον μέσα σ' ἓνα σιδερένια κλουβί, ἔχουν τιμωρηθῆ σκληρά!

Τώρα τὸ πελώριο λιοντάρι κάνει μερικὰ πηδήματα μπροστά.

Ἔχει ξαναβρῆ τὴν ἐλευθερία του κι' αὐτὸ τοῦ ἔχει δώσει ἓνα περίεργο αἶσθημα μανίας καὶ ἐκδικήσεως! Θέλει νὰ σπαράξῃ ὅποιο ζωταντὸ ὄν βρῆ μπροστά του! Στὴν ἀρχὴ προσπαθεῖ, πηδῶντας, νὰ φτάσῃ μὲ τὰ νύχια του τοὺς Γερμανοὺς ποὺ βρίσκονται σκαρφαλωμένοι στὰ δέντρα.

Ἐπειτα βλέπει πὼς ἡ προσπάθειά του εἶναι ἄσκοπη. Τὴν ἐγκαταλείπει.

Πηδάει μέσα στὶς λόχμες ἀναταράζοντάς τις ὀλόκληρες.

Προχωρεῖ ἀνάμεσά τους, βγαίνει στὸ ξέφωτο καὶ κοιτοστέκεται.

Ἀνοίγει τὸ πελώριο στόμα του καὶ ξεχύνει καινούργιο βρυχηθμό!

Ἐνα καινούργιο θῦμα ἔχει φανῆ μπροστά του: εἶναι ἡ... Μαλόα!

Ἀνύποπτο τὸ ὄμορφο κορίτσι τῆς ζούγκλας συνεχίζει τὸν πρωῖνό του περίπατο. Ξαφνικὰ ἀνατινάζεται. Ἀκούει τὸν βρυχηθμό. Ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Καὶ βλέπει μπροστά της ἓνα θηρίο παράξενο καὶ δυνατὸ. Λιοντάρια δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα. Αὐτὸ πρέπει ν'ἀρχεταὶ ἀπὸ

κάπου μακρῶς! Ἡ Μαλόα θυμᾶται, πὼς καὶ κάποιαν ἄλλη φορὰ εἶχε φανῆ ἓνα παρόμοιο ἀγρίμι, σὲ τούτη τὴν περιοχὴ. Ξέρει, ἀπὸ τότε, πὼς τὸ λιοντάρι ἐπιτίθεται καὶ χτυπάει σὰν μιὰ μεγάλη τίγρις. Εἶναι ὅμως πιὸ δυνατὸ ἀπ' αὐτὴν. Πιὸ γενναῖο καὶ πιὸ ἀποφασιστικό. Γι' αὐτὸ ἡ πάλη μαζί του εἶναι πιὸ σκληρὴ καὶ πιὸ δύσκολη.

Ὡστόσο τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ὀρθώνεται ἀποφασισμένο ν' ἀμυνθῆ!

Τρόπος νὰ φύγῃ δὲν ὑπάρχει, γιὰ τὸ θηρίο μὲ τὰ τεράστια ἄλματά του, θὰ τὴ φτάσῃ ἀμέσως! Ἡ Μαλόα ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ της. Τὸ τραβάει ἀπ' τὴ θήκη του. Καὶ στέκεται σὲ στάσι μάχης!

Οἱ σιδερένιοι μῶνες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὴ βελουδένια τῆς ἐπιδερμίδα τῆς δίνουν αὐτοπεποίθησι καὶ κουράγιο. Ἀθέατος ὁ Ζανούρ μέσα στὰ πυκνόφυλα δέντρα, παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ μὲ χαμόγελο μοχθηρὸ καὶ σαρκαστικό! Ὅποιος κι' ἂν βγῆ νικητὴς σ' αὐτὴ τὴ μάχη, ὁ τρομερὸς Ζανούρ θὰ εἶναι κερδισμένος! Ἔχει καταστρώσει τὸ σχέδιό του!

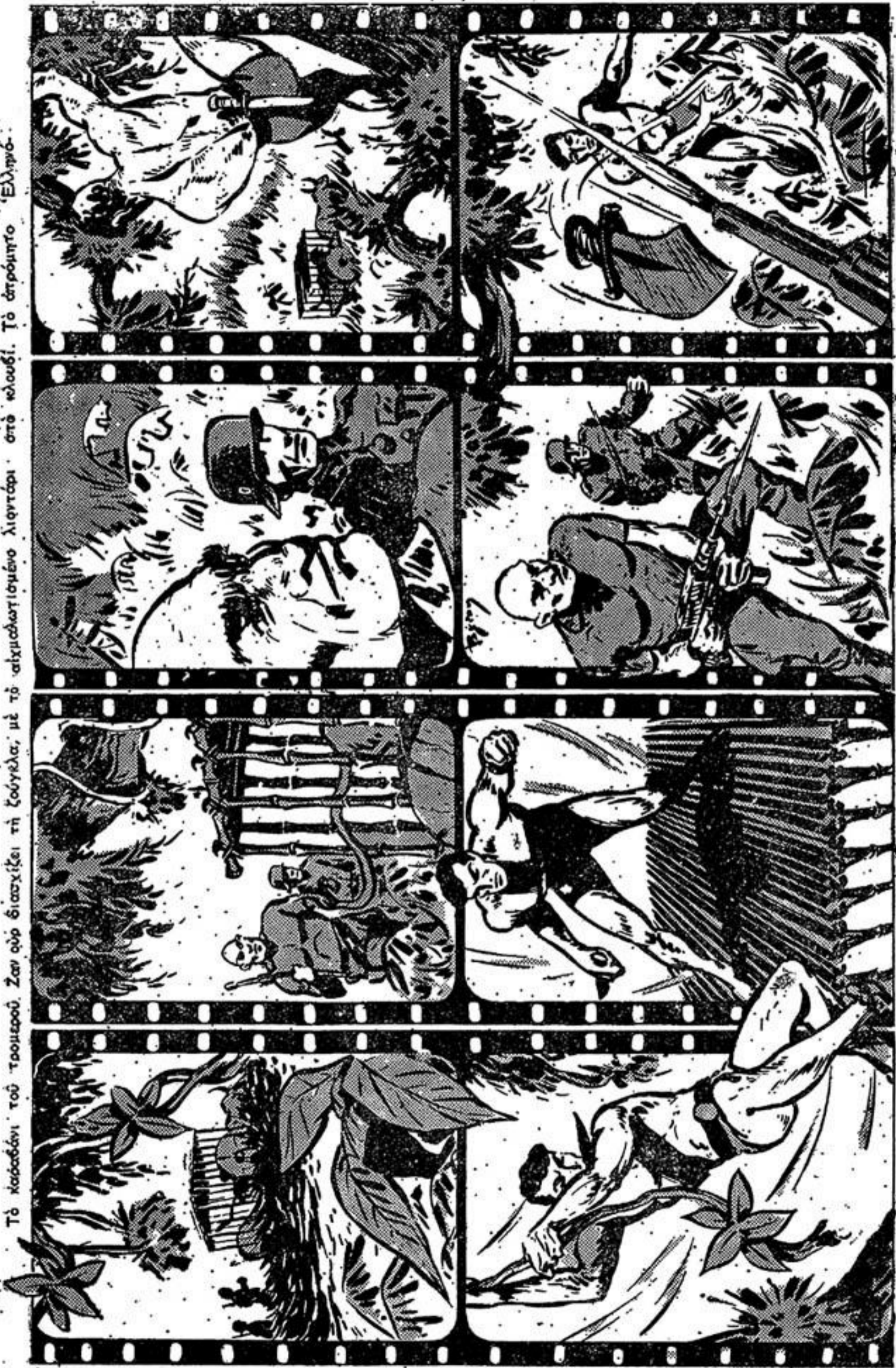
* * *

Ξαφνικὰ τὸ πελώριο λιοντάρι τινάζεται καὶ βρυχᾶται δυνατά!

Μὲ δυὸ-τρία τεράστια ἄλματα ἐκμηδενίζει τὴν ἀπόστασι, ποὺ τὸ χωρίζει ἀπὸ τὴ Μαλόα. Κι' ἀμέσως ἐκσφενδονίζεται στὸ τελειωτικὸ πηδημα!

Σκυφτὸ τὸ κορίτσι τῆς

Τό κάρσάνι τού τρομερού. Ζαν ούρ διασχίζει τή ζούγλα, μέ τόν σιγαλωτισμένο λιντάρι σπέ κλουδί. Τό άπρόμητο 'Ελλήνó-

πολο έπιτίθεται. Καί ή μάχη άρχίζει. Μιά μάχη όπου ή παλληκασιά και ή επιδεισιότης παίζουν τόν πρώτο ρόλο!

ζούγκλας, με τὸ μαχαίρι σφιγμένο στὸ χέρι, βλέπει τὸν πελώριο καὶ βαρὺ ὄγκο τοῦ θηρίου νὰ σκίζη τὸν ἀέρα, σὰν πετούμενο καὶ νὰ πέφτη κατ' εὐθείαν στὸ κεφάλι της!

Ἀμέσως ἡ Μαλόα πηδάει δεξιά. Τὸ χέρι της πηγαίνει πίσω καὶ ξανάρχεται με ὀρμὴ μπροστὰ κι' ἐπάνω. Τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι τοῦ μαχαιριοῦ παίρνει ξυστὰ τὸ στήθος τοῦ λιονταριοῦ καὶ τὸ αἷμα τινάζεται!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅμως, ἡ συντρόφισσα τοῦ Τάργκα νοιώθει ἓνα ὀδυνηρὸ μούδιασμα στὸν δεξιό της ὤμο! Πέφτοντας τὸ θηρίο ἔχει προλάβει νὰ τῆς ξεσκίσει βαθειὰ τὸ δέρμα, με τὰ μυτερὰ νύχια του!

Τὴν ἐπόμενη στιγμή, ἄνθρωπος καὶ λιοντάρι, ἀποτραβιοῦνται λίγο.

Τὸ τραῦμα τοῦ θηρίου εἶναι μάλλον ἀσήμαντο. Τὸ μόνο ποὺ κατάφερε ἦταν νὰ τὸ ἐξαγριώση περισσότερο!

Ὅμως ἡ Μαλόα δὲν νοιώθει πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτὸ της. Σὲ κάθε στιγμή ποὺ περνάει, τὸ ἀρχικὸ μούδιασμα ὑποχωρεῖ καὶ στὴ θέσι του ἔρχεται ἓνας πόνος βαρὺς, φριχτός, ἐξαντλητικός, ποὺ ἀπλώνεται λίγο-λίγο καὶ τῆς ἀχρηστεύει ὀλόκληρο τὸ χέρι, ὡς κάτω, στὰ δάχτυλα!

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας περνάει γοργὰ τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ δεξί της χέρι στὸ ἀριστερό. Μόλις, ποὺ προφταίνει νὰ κάνη αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ, γιατί τὸ ἀμείλικτο θηρίο ἔχει

καὶ πάλι ἐφορμήσει ἀκράτητο!

Ἡ Μαλόα δυσκολεύεται νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει με τὸ ἀριστερὸ χέρι.

Ὑποχωρεῖ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὰ νύχια του.

Τὸ λιοντάρι στὸ πρῶτο του ἄλμα δὲν βρίσκει τὸν ζωντανὸ στόχο του. Ἀμέσως ξανασυσπειρώνεται καὶ ξαναπηδάει μουγκρίζοντας φοβερά.

Ὁ Ζανούρ, μέσα στὴ φωλιά του, ξεσπάει σὲ σαρκαστικούς καγχασμούς.

— Τὸν λυπᾶμαι, τὸν φουκαρᾶ τὸν Τάργκα!, λέει κοροϊδευτικά. Θὰ μείνη... χῆρος πρὶν τῆς ὥρας του! Τουλάχιστον θὰ γλυτώση τὰ ἔξοδα τῆς... κηδείας! Αὐτὸ τὸ κέρδος ἔχει κανεῖς, ὅταν τὸν.. τρώη ἓνα λιοντάρι!

Κι' ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ τελευταία ἐπίθεσις τοῦ λιονταριοῦ εἶναι τρομερή!

Τὸ δυνατὸ καὶ μυῶδες κορμί του ἔχει τεντωθῆ στὸν ἀέρα, σὰν χορδὴ κάποιου τερατώδους τόξου! Τὸ κεφάλι του εἶναι βγαλμένο μπροστὰ, ἀνάμεσα στ' ἀπλωμένα πόδια του. Κι' ἀπ' τὰ ἀνασυρμένα χεῖλια του φαίνονται καθαρὰ τὰ τρομερὰ καὶ μυτερὰ δόντια του!

Ἡ Μαλόα ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς πρώτης πληγῆς ποὺ πῆρε!

Δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμι, οὔτε καὶ τὴν ἐλαστικότητα ν' ἀποφύγη τούτῃ τὴν τελικὴ ἐπίθεσι. Στέκεται κι' ἀντιμετωπίζει τὸν σίγουρο θάνατο ποὺ σκίζει τὸν ἀέρα, χωρὶς τρόμο

καὶ μὲ μιὰν ἐλπίδα: νὰ μπορέση, πρὶν ξεψυχῆση μέσα στὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ, νὰ τοῦ μπήξῃ κι' αὐτὴ τὴν ἀτσαλένια λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ της, μέσα στὴν καρδιά του!

ΚΕΦ. 4. "Ὅπου ὁ Τάργκα ἐξορλεῖ τοὺς λογαριασμοὺς του μ' ἕνα θηρίο καὶ ἀνοίγει παρτίδες μ' ἕνα ὀλόκληρο λεφούσι... ἀνθρωποφάγων!

Γρήγορος καὶ σβέλτος, σὰν ἕνας μεγάλος λευκὸς πάνθηρας, ὁ Τάργκα προχωρεῖ μέσα στὴ ζούγκλα, κυττάζοντας γύρω του ἄγρυπνα.

Πλαδαρὸς καὶ γκρινιάρης, σὰν ἕνας ὄρθιος... βάτραχος τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ἀστεῖος νέγρος, καταπίνοντας μὲ τεράστιες δαγκωματιὲς ἕνα... γλυκοκολόκυθο, ποὺ βρῆκε στὸ δρόμο του. Καὶ διαμαρτύρεται:

— Ἐσύ, κύριος Τάργκα τρέχει - τρέχει γρήγορος, ἐγκὼ ντὲν προφταίνει νὰ τρώῃ καὶ χωνεύει - χωνεύει φαγητός του κι' ὄλο τέλει νὰ τρώῃ κι' ἄλλος. Ἐσὺ ὄκι πηγαίνει ἐμένα τόσο γρήγορος!

"Ὅμως τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο φαίνεται πάρα πολὺ βιαστικό.

Αὐτὴ ἡ πορεία τοῦ Ζανούρ μέσα στὴ ζούγκλα τὸν ἔχει βάλει σὲ ὑποψίες. Συλλογίζεται πὼς κάποιον σατανικὸ σχέδιο θὰ ἔχη καταστρώσει ὁ τρομερὸς Γερμανός. Καὶ βιάζεται νὰ φτάσῃ κοντὰ στὴν Μαλόα!

Ὁ Ἀτσίδας στὴν ἀρχὴ τὸν παρακολουθεῖ... φιλότιμα!

Ἐπειτα, ὅμως, μπαίνουν

μέσα σὲ μιὰν ἐλώδη περιοχὴ τῆς ζούγκλας.

Ἐκεῖ ὑπάρχουν πάρα πολλὰ στάσιμα νερά. Σχηματίζουν μικρὲς λίμνες καὶ στὶς ὄχθες τοὺς φυτρώνουν ἄφθονα ἄγρια καρπούζια καὶ πεπόνια.

Τώρα ὁ πειρασμὸς γιὰ τὸν λαίμαργο νέγρο εἶναι πολὺ μεγάλος!

Θέλει νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Τάργκα, γιὰτὶ καταλαβαίνει πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, μπορεῖ νὰ μπλέξῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ζανούρ.

Βλέπει, ὅμως, καὶ τὰ καρπούζια καὶ τὰ πεπόνια καὶ χαμογελάει καὶ τραβάει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν γλείφει εὐχαριστημένος!

Στὸ τέλος τὸ παίρνει ἀπόφασι. Στρίβει λοξά, χώνεται μέσα στὶς ἀγριοκαρπουζιὲς κι' ἀρχίζει νὰ καταβροχθίζῃ τὰ καρπούζια ἕνα - ἕνα, κἀνοντάς τα δυὸ μπουκιές. Τὰ χοντρά χεῖλια του πλαταγίζουν ἀπὸ εὐχαρίστησι, καθὼς ρουφοῦν τὸν γλυκὸ χυμό!

Ὁ Τάργκα δὲν ἔχει καταλάβει τίποτα καὶ συνεχίζει τὸν δρόμο του.

Τὸ μαλακὸ χῶμα τῆς ζούγκλας εἶναι χαραγμένο βαθειὰ ἀπὸ τ' αὐλάκια ποὺ ἀφήνουν οἱ ρόδες τῶν βαρυφορτωμένων βωδαμαξιῶν. Κι' ὁ Τάργκα βρίσκει εὐκόλα τὸν δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ.

Μά, νά! Ἐνας τρομερὸς βουχηθμὸς ξυπνάει τὴν ἡχὴ τῆς ζούγκλας.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο στήνει αὐτί. Ἀκούει καὶ ψιθυρίζει:

— Λιοντάρι! Πώς βρέθηκε
 εδώ - πέρα ένα μεγάλο λιον-
 τάρι;

Ἄλλ' ἀμέσως θυμάται τὸ
 παράξενο κλουβὶ τοῦ ἔσερ-
 ναν τὰ βουβάλια τοῦ Ζανούρ.
 Ἦταν ἐκεῖ φυλακισμένο ἓνα
 λιοντάρι. Εἶναι τάχα αὐτὸ τὸ
 ἴδιο ποὺ βρυχᾶται; Δὲν χω-
 ράει ἀμφιβολία: Ὁ Τάργκα
 πείθεται πὼς βρίσκεται πο-
 λὺ κοντὰ στὸ καραβάνι τοῦ
 Ζανούρ. Παίρνει, λοιπόν, ὅλα
 τὰ προφυλακτικὰ μέτρα καὶ
 συνεχίζει τὸν δρόμο του. Δὲν
 ἀκόλουθεῖ πιά τὸ μόνοπάτι,
 ποὺ ἔχουν χαράξει οἱ βωδά-
 μαξες. Μπαίνει στὴν πυκνὴ
 λόχμη καὶ γλυστράει σβέλτα
 ἀνάμεσα στὰ φυτὰ, φροντίζον-
 τας ὅσο μπορεῖ νὰ μὴν τὰ ἀ-
 νάκινῃ.

Λίγες στιγμὲς περνοῦν ἀκό-
 μα, γεμάτες ἀγωνία καὶ νευ-
 ρικὴ ὑπερέντασι.

Ἐνας καινούργιος βρυχη-
 θμὸς τοῦ λιονταριοῦ ξεσκίζει
 τὸν ἀέρα!

Κι' ἀμέσως ἔπειτα ἀκού-
 γονται τὰ σπαραχτικὰ βογγη-
 τὰ τῶν βουβάλων!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο
 δὲν ἀμφιβάλλει πιά. Καταλα-
 βαίνει, πὼς τὸ μεγάλο λιοντά-
 ρι λευτερώθηκε ἀπ' τὸ κλου-
 βὶ του καὶ πὼς μερικὰ ἀπὸ τὰ
 βουβάλια τῆς συνοδείας τοῦ
 Ζανούρ εἶναι τὰ πρῶτα θύμα-
 τὰ του!

Τώρα ἡ προσοχὴ τοῦ διπλα-
 σιάζεται. Σφίγγει στὰ χέρια
 τοῦ ἓνα ἀκόντιο, ποὺ τὸ βρή-
 κέ στὸ πεδίο τῆς μάχης του
 μὲ τοὺς Γερμανούς.

Καὶ προχωρεῖ σταθερὰ κι'
 ἀποφασιστικά.

Λίγο ἀργότερα, καθὼς τὰ
 ψηλὰ χόρτα ἀραιώνουν καὶ
 μιὰ φαλακρὴ ἑκτάσι γῆς ἀρχί-
 ζει ν' ἀπλώνεται μπροστὰ
 του, ὁ Τάργκα στέκεται.

Τὰ δόντια τοῦ σφίγγονται.
 Τὰ κλειστὰ χεῖλια τοῦ τρα-
 βιοῦνται στὶς ἄκρες, χαράζον-
 τας μιὰ συνεσπασμένη λεπτὴ
 γραμμὴ στὸ χλωμὸ πρόσωπό
 του.

Βλέπει ἀντίκρυ τὸ πελώριο
 ὑπόξανθο λιοντάρι νὰ συσπει-
 ρώνεται!

Τὸ μάτι τοῦ Τάργκα πᾶει
 στὴν ἄλλη πλευρὰ καὶ ξεχω-
 ρίζει τὴ... Μαλόα! Ἡ ἀγα-
 πημένη του φίλη στέκει λαχα-
 νιασμένη. Στὰ χέρια τῆς κρα-
 τᾶει τὸ μαχαίρι, στὰ μάτια
 τῆς λάμπει ἡ ἀποφασιστικό-
 τητα. Ἀλλὰ ὁ δεξιὸς τῆς ὤ-
 μος εἶναι κατασκισμένος ἀπ'
 τὰ νύχια τοῦ θηρίου. Καὶ ἡ
 σίμορραγία φαίνεται πὼς τὴν
 ἔχει ἐξαντλήσει!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο
 κυριεύεται ἀπὸ ἀπερίγραπτο
 θυμὸ!

Χυμάει μπροστὰ ἀκράτη-
 τὸ καὶ καθὼς τὸ λιοντάρι βρι-
 σκεται στὸν ἀέρα, κἀνοντὰς
 τὸ τελειωτικὸ του πήδημα ἐ-
 ναντίον τῆς Μαλόα, ὁ Τάρ-
 γκα τινάζει τὸ ἀκόντιό του
 μὲ λύσσα!

Ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκε-
 ται, δὲν ἔχει στόχο νὰ χτυπή-
 σῃ τὸ θηρίο σὲ σημεῖο εὐαί-
 σθητο. Ὡστόσο τὸ ἀκόντιο
 σκίζει σφυρίζοντας τὸν ἀέρα
 καὶ πέφτει σὰν κεραυνὸς στὰ
 νῶτα τοῦ λιονταριοῦ! Ἡ χάλ-
 κινῃ αἰχμὴ βυθίζεται βαθειὰ
 στὶς σάρκες τοῦ θηρίου ξεσκί-
 ζοντάς τις!

Τὸ θηρίο ἀφήνει ἓνα μουγκρητὸ γεμάτο πόνο. Ἡ τεράσια ὄρμη του ἀνακόπτεται ἀμέσως. Ἡ τοξωτὴ τροχιά, ποὺ διαγράφει στὸν ἀέρα, σπάει ἀπότομα. Τὸ μυῶδες κορμί του γέρνει πρὸς τὰ κάτω καὶ πέφτει μὲ βαρὺ γδούπο μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Μαλόα, ποὺ τὸ κυττάζει λαχανιασμένη, μὲ τὰ νῶτα τῆς στηριγμένα σ' ἓνα δέντρο! Ὅμως τὸ θηρίο δὲν ἔχει ἀκόμα ξεψυχήσει! Κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια ν' ἀρπάξῃ μὲ τὰ νύχια του τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας καὶ νὰ τὸ σκίση.

Ἀλλὰ ἡ πληγωμένη Μαλόα ξέρεи τώρα ν' ἀμυνθῆ. Καὶ μπορεῖ!

Παραμερίζει γοργὰ καὶ σκύβει. Τ' ὠπλισμένο χέρι τῆς ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει μὲ δύναμι. Τὸ ἀκονισμένο ἀτσάλι χώνεται βαθειὰ στὸν λαιμό τοῦ λιονταριοῦ, χωρίζοντάς του στὴ μέση τὶς ἀρτηρίες! Ἐνας ὑπόκωφος βόγγος ξεχύνεται ἀπ' τὸ λάρυγγι του. Τὸ τρομερὸ θηρίο σπαράζει δυὸ - τρεῖς φορές κι' ἔπειτα μένει ἀκίνητο. Εἶναι νεκρό!

Ἀπὸ μακριὰ ὁ Τάργκα βλέπει τὴ σκηνὴ κι' ἀνασαίνει μ' ἀνακούφισι.

Ἡ ἀγαπημένη του Μαλόα ξεγλύστρησε ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Θανάτου!

Ἐτομάζεται νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς. Ἀλλ' ἀμέσως δυνατὰ χτυπήματα ἀπὸ τὰμ-τὰμ τὸν ξαφνιαίνουν. Τὸ Ἑλληνόπουλο κοντοστέκεται πάλι. Τί νὰ συμβαίνῃ τάχα; Τί μήνυμα

στέλνουν αὐτὰ τὰ τὰμ-τὰμ, ποὺ ἤχουν τόσο κοντὰ; Ὁ Τάργκα στήνει αὐτί. Τ' ἀκούει καὶ μεταφράζει ἀμέσως:

«Λευκοὶ ἄνθρωποι... ἐγκληματίες... σκότωσαν τὸ... ἱερὸ λιοντάρι... τῆς φυλῆς τῶν Μπαταοῦ... Ἡ φυλὴ τῶν Μπαταοῦ... ἄς ἐκδικηθῆ... τὸ φόνου τοῦ ἱεροῦ λιονταριοῦ... Οἱ μαῦροι δαίμονες... τὸ προστάζουν!».

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας γεμίζει κατάπληξι. Τώρα μόνον καταλαβαίνει τὸ σατανικὸ σχέδιο τοῦ Ζανούρ! Ὁ τρομερὸς Γερμανὸς αἰχμαλώτισε τὸ ἱερὸ λιοντάρι τῶν Μπαταοῦ. Τὸ ἔφερε κοντὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα. Καὶ τὸ ἄφησε ἐλεύθερο. Ἡ σκέψι του ἦταν πὼς ὁ Τάργκα, ἀμυνόμενος, θὰ σκοτώσῃ τὸ λιοντάρι! Ὅπως κι' ἔγινε! Τώρα ἡ ἄγρια φυλὴ τῶν ἀνθρωποφάγων Μπαταοῦ, θὰ ὀρκισθῆ στοὺς Μαύρους Δαίμονες ποὺ λατρεύει, πὼς θὰ προσφέρῃ θυσία στὸ βωμὸ τους, ἐκεῖνον ποὺ τόλμησε νὰ ἐξοντώσῃ τὸ ἱερὸ λιοντάρι!

Τὸ καταχθόνιο σχέδιο τοῦ τρομεροῦ Ζανούρ ἔχει πετύχει τώρα πέρα ὡς πέρα!

Καὶ οἱ ἄνθρωποί του, μὲ τὰ τὰμ-τὰμ, εἰδοποιοῦν τοὺς ἀνθρωποφάγους!

— Μαλόα!, φωνάζει δυνατὰ ὁ Τάργκα. Μαλόα, φύγε γρήγορὰ!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ἀνασηκώνεται μὲ πολὺ κόπο.

Ἡ πάλῃ μὲ τὸ λιοντάρι καὶ ἡ βαθειὰ τῆς πληγῆ, τὴν

ἔχουν ἐξαντλήσει. Ὡστόσο προσπαθεῖ ν' ἀπομακρυνθῆ. Ὁ Τάργκα τῆς ξαναφωνάζει:

— Τράβα πρὸς τὴ σπηλιά! Θὰ ἔρθω ἐκεῖ κι' ἐγὼ ἀπὸ ἄλλο δρόμο!

Ἄλλὰ εἶναι κιόλας πάρα πολὺ ἀργά!

Ἡ ἀνθρωποφάγος φυλὴ τῶν Μπαταού, ἀποτελεῖται ἀπὸ χαλύβδινους πολεμιστὲς, ἐξασκημένους στὴ μάχη, ὅσο καμμιὰ ἄλλη φυλὴ τῆς παρθένας ζούγκλας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς τοὺς τρέμουν! Τοὺς τρέμουν, γιὰτὶ οἱ Μπαταού δὲν νικιοῦνται ποτέ. Καὶ πολεμᾶνε πάντοτε γιὰ νὰ... φᾶνε τοὺς ἀντιπάλους τους! Ὑστερα ἀπὸ κάθε μάχη, στήνουν ἓνα μακάβριο γλέντι. Ἀνάβουν πελώριες φωτιές. Καὶ χορεύουν σὰν τρελλοὶ γύρω στὸ βωμὸ τῶν Μαύρων Δαιμόνων τους, τρώγοντας τὶς σάρκες τῶν νικημένων ἐχθρῶν τους!

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ Μπαταού εἶναι ὁ τρόμος τῆς ζούγκλας!

Τώρα ἔχουν ἀκούσει τὰ μηνύματα ποὺ στέλνουν τὰ τὰμ-τάμ!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ με ἀστραπιαία ταχύτητα. Γιατὶ οἱ Μπαταού δὲν περπατᾶνε. Οἱ Μπαταού πετᾶνε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἀρπάζοντας κληματίδες καὶ χορτόσκοινα!

Κι' ἔτσι τούτη τὴ στιγμή ὅλα τὰ γύρω κλαδιὰ ἀνατινάζονται, καθὼς οἱ Μπαταού ταξιθεύουν πετῶντας ἀπὸ κλά-

δο σὲ κλάδο. Καὶ, σὲ λίγο, οἱ πρῶτοι ἀνθρωποφάγοι πολεμιστὲς πέφτουν ἀπὸ ψηλὰ στὸ ξέφωτο ὅπου βρίσκεται νεκρὸ τὸ λιοντάρι! Κρατοῦν στὰ χέρια τους πελώριες ἀσπίδες καὶ μακρύτατα ἀκόντια. Τὰ τερατώδη πρόσωπά τους ἔχουν μιὰν ἀπαίσια ἔκφρασι. Κάθε στιγμή ἔρχονται κι' ἄλλοι... κι' ἄλλοι! Νομίζει πὼς εἶναι μιὰ βροχὴ ἀπὸ ζωντανούς καρπούς, ποὺ ὠρίμασαν καὶ πέφτουν ἀδιάκοπα ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων!

Ὁ Τάργκα τοὺς παρακολουθεῖ ψύχραιμα ἀπὸ τὴ λόχη του.

Καί, ξαφνικά, νά, ὁ Ζανούρ! Ὁ ἀδυσώπητος κτηνώδης Γερμανός!

Πηδάει κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν κρυψῶνα του, στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Τετράγωνος καὶ πανίσχυρος προχωρεῖ πρὸς τοὺς Μπαταού.

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ τοὺς μιλάη, χρησιμοποιῶντας τὴ δική τους διάλεκτο.

— Τὰ δικά μου τὰμ-τάμ σὰς στέλνουν τὸ φοβερὸ μήνυμα! Τὸ ἱερὸ λιοντάρι τῶν Μαύρων Δαιμόνων εἶναι νεκρό! Τὸ σκότωσε αὐτὴ ἡ λευκὴ γυναίκα καὶ ὁ σύντροφός της. Οἱ Δαίμονες ζητοῦν ἐκδίκησι!

Μιὰ τρομακτικὴ ὀχλοβοὴ ὑψώνεται, σὰν ἀπάντησι στὰ λόγια του.

Ξεχωρίζει κανεὶς ἀνάμεσά της τὰ λόγια τῶν Μπαταού:

«Ὁ βωμὸς τοῦ Μαύρου Δαί

μονα, ἄς δεχτῆ τὰ κεφάλια τους»!

ΚΕΦ. 5 "Όπου ὁ Τάργκα μάχεται με τοὺς ἀνθρωποφάγους κι' ἡ Μαλόα ὁδηγεῖται στὸν ἀπαίσιο βωμὸ τοῦ Μαύρου Δαίμονα!

Σ ἔ ἓνα νεῦμα τοῦ ἀρχηγού τους, οἱ ἀνθρωποφάγοι χύνονται λυσσασμένοι πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαλόα. Οἱ γρήγορες κινήσεις τους καὶ τὰ καλογυμνασμένα κορμιά τους, δείχνουν πολεμιστὲς ἀκατάβλητους.

Τὸ πληγωμένο κορίτσι τῆς ζούγκλας παραδέρνει στὰ γερὰ μπράτσα τους, σὰν ἓνα πουλάκι πιασμένο στὴν παγίδα. Τὴν ἀρπάζουν καὶ χάνονται γοργὰ μέσα στὴν πυκνοφυτεμένη ἔκτασι, με τὰ πελώρια δέντρα καὶ τὶς ἀπειρες λόχμες.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τοὺς βλέπει καὶ τὰ μαῦρα μάτια του ἀστράφτουν!

Φουσκώνουν οἱ μυῶνες τοῦ τέλειου κορμιού του. Τρίζουν τὰ δόντια του!

Μὲ τὸ κορμί του γερμένο καὶ με τὸ κεφάλι του σκυφτὸ μπροστὰ, τρέχει κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Ἀποφεύγει νὰ βγῆ στὸ ξέφωτο, ποὺ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἀμέτρητους ἐχθρούς του. Βρίσκεται, ὅμως, κοντὰ στὴ σπηλιά του καὶ, γι' αὐτό, τὴν ξέρει ὅλη τούτη τὴν περιοχὴ, βῆμα πρὸς βῆμα, πιθαμὴ πρὸς πιθαμὴ!

Κόβει γρήγορα δρόμο καὶ σὲ λίγο βρίσκειται μπροστὰ στὸ μπουλούκι τῶν ἀνθρωπο-

φάγων, ποὺ ὁδηγεῖ αἰχμάλωτη τὴν ἀγαπημένη του Μαλόα!

Τούτη τὴ στιγμὴ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν υπολογίζει τίποτα!

Τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ πηδάει μέσα στοὺς ἀντιπάλους του!

Αὐτοὶ συγκλονίζονται, σὰν ἓνα δεμάτι ἄχυρο, ποὺ βρέθηκε ξαφνικὰ στὴν περιοχὴ ἑνὸς τρομεροῦ κυκλώνα!

Ὁ Τάργκα στριφογυρίζει καὶ τὸ καλοακονισμένο ἀτσάλι ποὺ βαστάει στὰ χέρια του θερίζει ὅπως τὸ δρεπάνι τὰ στάχυα! Οἱ πρῶτοι ἀνθρωποφάγοι σωριάζονται, με τὰ κεφάλια τους κομμένα πέρα-πέρα!

Συντριβάνια αἵματος ξεπετιοῦνται γύρω, ἀπὸ παντοῦ!

Οἱ πολεμιστὰὶ Μπαταοῦ σαστίζουν ἀπὸ τὴ φοβερὴ κι' ἀπρόοπτη ἐκείνη ἔφοδο. Ἄλλὰ δὲν ἀφήνουν τὴ Μαλόα. Τὴν κρατοῦν σφιχτὰ κι' οὔτε ὁ Θάνατος δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς τραβήξῃ ἀπὸ κοντὰ της!

Ἐνας ἀπὸ ὅλους κρατᾶει μπροστὰ του τὴν πελώρια ἀσπίδα, ὑψώνει τὸ μακρύτατο κοντάρι του καὶ χύνεται βρυσχόμενος ἀπάνω στὸν Τάργκα.

Ἄλλὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀντεπιτίθεται. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ θαυμάσιου κορμιού του δουλεύουν με ἓναν πρωτοφανῆ συγχρονισμό. Μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ τινάζει μακρὰ τὴν ἀσπίδα. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἀριστερό του χέρι χουφτιάζει με χαλύβδινη λαβὴ τ' ὠπλισμένο χέρι τοῦ ἀν-

θρωποφάγου. από τον καρπό και το κρατάει ακίνητο. Ταυτόχρονα το δεξί του χέρι ανεβαίνει και κατεβαίνει. Το άτσάλι του μαχαιριού άστράφτει κι' έπειτα βυθίζεται στο λαρύγκι του άπαίσιου ανθρωποφάγου! "Ενας βόγγος ακούγεται. Κι' ο αντίπαλος καταρρέει σαν κουρέλι!

Τήν ίδια στιγμή οι κλάδοι των δέντρων, από πάνω, τρίζουν!

Πέντ' έξη Μπαταου πέφτουν μαζεμένοι, σαν ώριμες οπώρες!

Τα κοντάρια τους είναι ύψωμένα. Ούρλιάζουν όλοι σαν δαίμονες.

Το μαχαίρι του Τάργκα χτυπάει άλύπητα το άηδές παχύδερμο!

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο άλαφιάζεται. Πηδάει δυο βήματα πίσω και ξαναρρίχνεται μπροστά με μανία. Η συμπίλοκή του με τους καινούργιοφερμένους είναι θανάσιμη. Κι' οι υπόλοιποι, αυτοί που κρατούν τη Μαλόα, βρίσκουν καιρό κι' άπομακρύνονται γοργά.

"Ενας... δυό... τρείς Μπατάου πέφτουν άπ' τα χτυπήματα του Τάργκα!

Ο τόπος γεμίζει πτώματα! Ο άέρας βουίζει από τα βογγητά!

Άλλά οι ανθρωποφάγοι είναι άτελείωτοι. Ταξιδεύοντας στον άέρα με τα χορτόσκοινα, φτάνουν στον τόπο της μάχης κατά κύματα!

Το Έλληνόπουλο άγωνίζεται υπεράνθρωπα. Οι μυώνες του φουσκώνουν άπίστευτα, του τσιτώνουν το δέρμα κι' ο ιδρώτας κυλάει από πάνω του σε χοντρές σταγόνες. Η πάλη γίνεται σώμα με σώμα, για να μην έχουν οι Μπαταου την εύκαιρία να χρησιμοποιήσουν τα κοντάρια τους. Και το μαχαίρι του Τάργκα δουλεύει χωρίς διακοπή!

Άλλά σε λίγη ώρα οι ανθρωποφάγοι τον έχουν κυκλώσει.

Τώρα η μάχη γίνεται πιο σκληρή. Οι τερατώδεις αντίπαλοί του προσπαθούν να τον ξεσκίσουν με τα δόντια, να τον φάνε ζωντανό, κόβοντάς του κομμάτια από τις σάρκες του! Ο Τάργκα κινδυνεύει!

* * *

Άφήσαμε τον κωμικό. Άτσίδα ριγμένον με τα μου-

...Τὸ σκότωσε ἡ λευκὴ γυναῖκα· κι' ὁ σύντροφός της. Οἱ Δαίμονες ζητοῦν ἐκδίκησι!

τρα... στὶς πεπониές!

Ἄπὸ τότε ποὺ τὸν ἀφήσαμε, δὲν κάνει ἄλλη δουλειά: τρώει πεπόνια!

Καταβροχθίζοντας ἕνα-ἕνα τὰ πεπόνια προχωρεῖ κι' ὅταν φτάνη στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς μεγάλης ἀγριοπεπονιάς, βρίσκει ἕναν... ἀνταγωνιστή! Εἶναι ἕνας ὠραίος καὶ μέγανος ζέβρος, μὲ στιλπνὸ καὶ ραβδωτὸ τρίχωμα, ποὺ τρώει σκυφτὸς τρυφεροὺς βλαστούς, γιὰ νὰ χορτάση.

Ὁ κωμικὸς νέγρος νοιώθει τώρα τὸ στομάχι του πολὺ βάρυ.

— Ἐγκῶ, μούρμουρίζει, ὄχι μπορεῖ πηγαίνει ἐμένα γρήγορος, νὰ βρῆ κύριος Τάρ-

γκα! Ἐγκῶ καβάλα-καβάλα ράχη τζέβρο! Τζέβρο πηγαίνει - πηγαίνει ἐμένα. Ἐγκῶ ὄχι κουράτζει ἐμένα!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, μ' ἕνα πήδημα, καβαλάει τὸν ζέβρο!

Τὸ ὄμορφο ζῶο χρεμετίζει σὰν ἄλογο, ποὺ ἀφηνιάζει. Ὁ Ἄτσιδας κολλάει ἀπάνω του σὰν πεταλίδα καὶ τὸ χτυπάει μὲ δύναμι. Ὁ ζέβρος μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ διαφορετικὰ, ἀρχίζει νὰ καλπάζῃ!

Ὁ ἀστεῖος νέγρος γίνεται καβαλλάρης κι' αὐτὸ τὸν ἐνθουσιάζει.

Σκύβει ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ ζέβρου, γιὰ νὰ μὴν τὸν χτυπήσῃ κανένα κλαδὶ καὶ προχωρεῖ σὰν βέλος. Σὲ λί-

γο βλέπει από μακριά τὴ μάχη τοῦ Τάργκα μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους. Ἀμέσως διατάζει τὸν... ζέβρο νὰ σταθῆ.

— Ἐσὺ ὄχι τρέχει ἄλλο!, τοῦ λέει. Ἐσὺ σταθῆ, ἐγκώ κατεβάσει ἐμένα!

Ἀλλὰ ὁ ἀφηνιασμένος ζέβρος συνεχίζει ἀκράτητος τὸν δρόμο του.

Τότε ὁ Ἀτσίδας δαγκώνει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του, σουφρώνει τὶς χειλάρες του καί, χωρὶς δισταγμό, ρίχνεται κάτω ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ζώου. Στὴν ἀρχὴ παίρνει μερικὲς τοῦμπες ἀπάνω στὰ χόρτα. Ἐπειτὰ σηκώνεται ὄρθιος. Κυττάζει ἀπὸ μακριά τὸ μπουλούκι τῶν ἀνθρωποφάγων, ποὺ ἔχουν σχηματίσει ἕνα τεῖχος, γύρω στὸν Τάργκα.

Τώρα γλείφει τὸν χαλκᾶ του μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι. Καὶ λέει:

— Μπόλικος πράμα εἶναι! Ντικός μου βέλος ὄχι πάει χαμένος!

Τὴν... ἀράζει τεμπέλικα στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου. Ἀκουμπάει τὴ ράχη του στὸν κορμό, γιὰ νὰ μὴν... κουράζεται καὶ βγάζει τὸ φυσοκάλαμό του.

— Ντικός μου φύσα-φύσα κάλαμο, ξαναλέει, ἔκει πολλὸς βέλος!

Κι' ἀλήθεια τὰ βέλη ἀρχίζουν νὰ ξεπετιοῦνται σὰν χαλάζι.

Σκίζουν τὸν ἀέρα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο κι' ὅλα βρίσκουν στόχο στὶς γυμνὲς ράχες τῶν ἀνθρωποφάγων. Πέφτουν ἕνας - ἕνας κεραυνόπληκτοι. Τὰ βέλη τοῦ Ἀτσι-

δα κάνουν θραῦσι. Θερίζουν τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ κύκλου, ποὺ σχηματίζουν οἱ Μπαταοὺ γύρω στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο! Στὸ κέντρο πάλι τοῦ ἴδιου ζωντανοῦ κύκλου, τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα θερίζει ἀλύπητα. Ἔτσι, μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα οἱ ἀνθρωποφάγοι ὅλοι ἀλλάζουν...στάσι. Ἀπὸ κάθετοι, γίνονται... ὀριζόντιοι! Ἀπὸ ὄρθιοι ξαπλώνονται ἀνάσκελα ἢ μπρούμυτα, ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο!

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ἀτσαλένιο Ἑλληνόπουλο ἀνασαίνει καταϊδρωμένο!

— Ξεμπερδέψαμε, Ἀτσίδα!, φωνάζει. Πάμε νὰ βροῦμε τὴ Μαλόα!

— Ποῦ εἶναι κύριος Μαλόα; ἀπορεῖ ὁ νέγρος. Ὅχι εἶναι ντικὸ μας σπηλιά.

Ὁ Τάργκα δὲν ἔχει καιρὸ νὰ δώση ἐξηγήσεις. Καὶ φωνάζει:

— Ἔλα, Ἀτσίδα!, Τρέχα, μαζί μου! Πρέπει νὰ προλάβουμε!

ΚΕΦ. 6 Ὅπου ὁ Τάργκα φτάσθῃ φωλιὰ τῶν ἀνθρωποφάγων κι' ὁ Ἀτσίδα βρῖσκει ἕνα διασκεδαστικὸ παιχνίδι!

Η περιοχὴ τῆς φυλῆς τῶν ἀνθρωποφάγων Μπαταοὺ βρίσκεται σὲ μιὰ βραχώδη κι' ἀφιλόξενη, ἀλλὰ κατάφωτη κι' ἄγρια περιοχὴ τῆς ζούγκλας!

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔχουν περιζώσει τὴν περιοχὴ τους μὲ δύο κυκλικὲς τάφρους, φαρδύτερες ἀπὸ ποτάμια καὶ πιὸ

βαθειές. Στην έξωτερική τάφρο υπάρχουν άφθονοι ίπποπόταμοι, έτοιμοι να σπαράξουν, όποιον τολμήση να πέση στο νερό της, για να την περάση.

Στην έσωτερική πάλι ύπάρχει ένα πλήθος από κροκόδειλους!

Τὰ τερατώδη άμφίβια ζούν εκεί-μέσα, τρώγοντας τὰ ύπολείματα από τους ανθρώπους, που καταβροχθίζει κάθε μέρα ή τρομερή φυλή!

Στη μέση αυτής της περιοχής είναι στημένος ο πέτρινος βωμός.

Εκεί-άπάνω ή όμορφη Μαλόα, που τόλμησε να σκοτώση το ιερό λιοντάρι των Μπαταού, θα γίνη θυσία στους Μαύρους Δαίμονες!

Ο δήμιος των άνθρωποφάγων, με την τρομερή χατζάρα του είναι κιόλας έτοιμος. Κοντά του στέκει ή Λάου-Λή, μιὰ πολυ όμορφη μελαπή γυναίκα. Ο άρχηγός των άνθρωποφάγων την έχει άρπάξει από μιαν άλλη φυλή. Ήταν τότε πολυ μικρή. Καί, τώρα, που μεγάλωσε, έχει γίνει ή ίέρειά τους στο βωμό των Μαύρων Δαιμόνων!

Τώρα, όλα έτοιμάζονται για τή μακάβρια τελετή!

Οί άνθρωποφάγοι πανηγυρίζουν και χορεύουν σαν τρελοί!

Μόνο ή Λάου-Λή κυττάζει με θλίψη τή λευκή Μαλόα! Από την πρώτη στιγμή την έχει συμπαθήσει. Καί τή λυπάται για το φριχτό τέλος που την περιμένει.

Όταν ο Τάργκα με τον Ά-

τσίδα σιμώνουν την περιοχή των άνθρωποφάγων, οί έτοιμασίες για τή θυσία βρίσκονται στο τέρμα τους.

— Άτσίδα, άκουσέ με., λέει σιγά το Έλληνόπουλο. Μείνε εδώ και προσπάθησε να τραθήξης την προσοχή τους. Έγώ θα κυττάξω να περάσω τις δυο τάφρους, από την άλλη πλευρά!

— Κύριος Τάργκα να είσαι ήσυχο!, τον διαβεβαιώνει ο νέγρος.

Κι' άμέσως διαλέγει το ψηλότερο δέντρο. Κι' ανεβαίνει στην κορυφή!

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο άπομακρύνεται γρήγορα. Κάνει τον κύκλο της έξωτερικής τάφρου. Τεράστιοι ίπποπόταμοι άναδεύουν τους όγκους τους στο νερό. Κάθε τόσο οί ράχες τους προβάλλουν από την έπιφάνεια κι' άστράφτουν στον ήλιο σαν μαύροι βρεγμένοι λόφοι!

Άλλοι ίπποπόταμοι παρακάτω άνοίγουν διάπλατα τὰ πελώρια στόματά τους, δείχνοντας έτσι τον άπύθμενο λάρυγκά τους!

Η Μαλόα κινδυνεύει και ο Τάργκα δέν γνωρίζει δισταγμούς.

Πιάνει το μαχαίρι στα δόντια του και μπαίνει γοργά στο νερό.

Κολυμπάει σαν δελφίни. Πολυ γοργά και άθόρυβα.

Όμως τὰ παχύδερμα θηρία δέν άργούν να τον πάρουν είδησι.

Ένας πελώριος ίπποπόταμος κολυμπάει όκνα προς το μέρος του.

Ἀλλά ὁ Τάργκα γίνεταί ἀμέσως σίφουνας. Κλωτσάει μὲ δύναμι τὰ νερά. Ἐλίσσεται. Καὶ τῆ στιγμῇ πού ὁ ἵπποπόταμος τοῦ ρίχνεταί μὲ ὀρθάνοιχτα σαγόνια, ὁ Τάργκα διαφεύγει στὸ πλευρό του. Στηρίζει τὸ ἀριστερὸ χέρι του, γατζώνοντάς το στὸ ἀπάνω σαγόνι τοῦ θηρίου. Καὶ κατεβάζει τὸ δεξιὸ μὲ δύναμι. Τὸ ἀτσάλι βυθίζεται ὀλόκληρο στὴ ρίζα τοῦ αὐτιοῦ τοῦ ἵπποπόταμου. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο του. Τὸ πελώριο θηρίο ρογχάζει. Βουλιάζει σὰν τὸ μολύβι. Σὲ λίγο ξαναβγαίνει στὴν ἐπιφάνεια, γυρισμένο ἀνάσκελα. Εἶναι πιά νεκρό!

Τὴν ἴδια στιγμῇ ἓνας δευτερος ἵπποπόταμος φτάνει κοντά.

Ἡ πάλῃ τοῦ ἀνίκητου Ἐλληνόπουλου μ' αὐτὰ τὰ δυσκίνητα θηρία εἶναι ἀπλῆ κι' εὐκόλη. Μὲ τὶς γρήγορες κινήσεις του καὶ μὲ τὴν ψύχραιμη ἀνδρεία τὰ ἐξουδετερώνει γρήγορα!

Σὲ λίγο φτάνει στὴν ὄχθη. Πίσω του, ἀψυχοὶ ὄγκοι πού ἐπιπλέουν στὸ νερό, μένουν τρεῖς νεκροὶ ἵπποπόταμοι.

Ὁ Τάργκα κυττάζει προστά του καὶ τὰ δόντια του σφίγγονται.

Πρέπει νὰ βιαστή. Πάνω στὸν πέτρινο βωμὸ οἱ ἐτοιμασίες γιὰ τὴ φριχτὴ θυσία τελιώνουν. Σὲ λίγο ἡ Μαλόα δὲν θὰ εἶναι ζωντανή. Κι' ὁ Τάργκα θέλει πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τοὺς κροκόδειλους πού γεμίζουν τὴ δευτέρῃ τάφρο.

Στέκεται λίγο συλλογισμένος. Ἐνα αὐλάκι σκάβει τὸ μέτωπό του.

Κι' ἀμέσως ἔπειτα γυρίζει στὴν πρώτη τάφρο. Πέφτει στὸ νερό. Ψαρεύει ἓναν ἓναν τοὺς νεκροὺς ἵπποπόταμους. Τοὺς τραβάει στὴν ὄχθη. Κι' ἀπὸ κεῖ, χρησιμοποιώντας ὅλη τὴν τεράστια μυϊκὴ τοῦ δύναμι, τοὺς μεταφέρει στὴν ἐσωτερικὴ τάφρο καὶ τοὺς ρίχνει στὸ νερό της!

Τότε ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα ξεπετιοῦνται ρύγχη κροκοδείλων!

Τὰ παμφάγα ἀμφίβια ρίχνονται στὰ ὀγκώδη πτώματα τῶν ἵπποποτάμων. Κι' ἀρχίζουν νὰ τὰ κατασπαράζουν μὲ βουλιμία.

Ὁ Τάργκα ἀπομακρύνεται τρέχοντας. Κι' ἀπὸ ἄλλο σημεῖο, πολὺ πιὸ μακρυνό, πέφτει στὴν τάφρο. Τώρα τὰ νερά ἔχουν μείνει γιὰ λίγο ἐλεύθερα. Οἱ κροκόδειλοι ἔχουν μαζευτῆ στους νεκροὺς ἵπποπόταμους, ὅπως οἱ μύγες στὸ μέλι!

Τὸ Ἐλληνόπουλο κολυμπάει μὲ ἀσύλληπτη δύναμι καὶ γρηγοράδα!

Χάρις στὸ ἔξυπνο μυαλό του περνάει ἀκίνδυνα τὴν τάφρο αὐτῆ.

Καθὼς βγαίνει ἀπ' τὸ νερό, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν πέτρινο βωμό.

Καὶ παγώνει!

Ὁ δήμιος ἔχει σηκώσει τὴ χατζάρα του κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κατεβάσῃ. Πάει πιά! Ὁ Τάργκα δὲν θὰ προφτάσῃ ζωντανὴ τὴ Μαλόα!

Ὅμως νά, γίνεται κάτι πα-

ράξενό! 'Ο δήμιος, ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὴ χατζάρα του, ἀναπηδάει, κι' ἀρχίζει νὰ τρίβῃ τὰ... ὀπίσθιά του, σὰν νὰ τοῦ ἔμπηξαν στὰ μαλακὰ καμμιά βελόνα!

Τὸ ἴδιο πράγμα ξαναγίνεται δυὸ-τρεῖς φορές. 'Ο δήμιος ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ κι' ἀμέσως ἀναπηδάει τρίβοντας τὰ... ὀπίσθιά του!

'Ο Τάργκα βρίσκει τὸν καιρό, ποῦ τοῦ χρειάζεται. Καὶ προχωρεῖ σκύφτά.

* * *

'Ο ἀστείος νέγρος βρίσκεται κάρφωμένος στὸ πιὸ ψηλὸ δέντρο.

'Απὸ κεῖ βλέπει τὸν βωμὸ τοῦ Μαύρου Δαίμονα. Βλέπει καὶ τὸν δήμιό μὲ τὴ χατζάρα του. Στὴν ἀρχὴ σκέπτεται νὰ τοῦ ἐξακοντίσῃ ἓνα μικρὸ βέλος.

— 'Εγκώ, λέει; φύσα-φύσα κάλαμο πετάνει - πετάνει ἀγκριάνθρωπο!

"Ἐπείτα, ὅμως, ἀλλάζει γνώμη. Συλλογίζεται πὼς οἱ ἄλλοι ἀνθρωποφάγοι μπόρῃ νὰ σπαράξουν τὴν Μαλόα ἀπὸ τὴ λύσσα τους, ἂν δοῦν τὸν δήμιό νεκρό. Γι' αὐτὸ βγάζει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ τὸν μεγάλο φακὸ τοῦ Τάργκα! Τὸν γυρίζει πρὸς τὸν τροπικὸ ἥλιο. Μαζεύει ὅλες τὶς καφτὲς ἀχτίνες καὶ τὶς κάνει ἓνα φλεγόμενο καὶ πυρῶμένο καρφί, ποῦ καίει σὰν φωτιά! Κι' αὐτὸ τὸ ἐξακοντίζει στὰ... ὀπίσθια τοῦ δήμιου!

'Ο ἀπαίσιος ἀνθρωποφάγος, τὴν ὥρα ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ μὲ τὴ χατζάρα του, νοιώθει σὰ νὰ τοῦ μπή-

γουν μιὰ πυρακτωμένη λεπτὴ λόγχη! Μπήγει μιὰ τρομερὴ κραυγὴ καὶ γυρίζει πρὸς τοῦ. Περίεργο! Δὲν βλέπει κανένα! Οἱ ἄλλοι ἀνθρωποφάγοι ἀποροῦν! 'Ο δήμιος κάνει ἓνα μορφασμὸ ἀπορίας καὶ ξαναγυρίζει στὴ... δουλειά του! 'Αμέσως ὁ 'Ατσίδας τοῦ ξαναστέλνει μὲ τὸν φακὸ τὴν καφτὴ ἀχτίδα.

Τὰ γυμνὰ ὀπίσθια τοῦ δήμιου ξανακαίγονται! Μπήγει πάλι τὶς φωνές. Καὶ καθὼς δὲν βλέπει κανέναν ἥλιο, νομίζει πὼς κάποιος ἀπ' τοὺς δικούς του τοῦ σκαρώνει τοῦτο τὸ ἄσκημο παιγνίδι.

Γυρίζει ἀγριεμένος καὶ πρὸ φέρει μερικὲς βάρειες βρισιές.

Οἱ ἄλλοι ἀνθρωποφάγοι, κάτω ἀπ' τὸν βωμὸ, σηκώνονται μὲ θυμό.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὑπάρχει φόβος νὰ πιαστοῦν μεταξύ τους!

Τότε ἀκριβῶς ὁ Τάργκα πηδάει στὸν βωμὸ σὰν πάνθηρας!

Τὸ μαχαίρι τοῦ κατεβαίνει γοργά. Χτυπάει τὸν δήμιό μὲ τόση λύσσα, ὥστε ἡ αἰχμὴ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ λαιμοῦ του!

'Ο ἀπαίσιος ἀνθρωποφάγος σωριάζεται χάμω μὲ βαρὺ γδοῦπο!

Μιὰ ὄχλοβοὴ σηκώνεται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἄλλων ἀνθρωποφάγων.

'Ἐκατοντάδες ἀκόντια σηκώνονται ἔτοιμα νὰ καρφώσουν τὸν Τάργκα!

Τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνάπουλο ἀγκαλιάζει μὲ τ' ἀριστερὸ τὴ Μαλόα, γιὰ νὰ τὴν προ-

στατεύση. Κυττάζει γύρω του αλαφιασμένος. Ἀπὸ στιγμή στιγμή σὲ στιγμή τ' ἀμέτρητα ἀκόντια θὰ τὸν καρφώσουν!

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα ὁ Ἀτσίδας κάνει τὸ θαῦμα του!

Ἡ ἄκρη ἑνὸς πελώριου χορτόσκοιου ἐξακοντίζεται ἀπὸ τὸ πανύψηλο δέντρο, ποὺ φιλοξενεῖ τὸν κωμικὸ νέγρο!

Σκίζει ὀρμητικὰ τὸν ἀέρα καὶ φτάνει ὡς τὸ Ἑλληνόπουλο.

Καὶ ὁ Τάργκα δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Σφίγγει πιὸ δυνατὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ τῆ Μαλόα. Ἀρπάζει μὲ τὸ δεξιὸ τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσκοιου. Καὶ τὰ πέλματά του σπρώχνουν

μὲ δύναμι τὸν πέτρινο βωμό!

Τὰ δυὸ ἀγκαλιασμένα κορμιὰ σκίζουν σπαθωτὰ τὸν ἀέρα. Περνᾶν μὲ ὀρμὴ πάνω ὅπ' τὰ κεφάλια τῶν ὀρυομένων ἀνθρωποφάγων κι' ἔπειτα πετιοῦνται ψηλά, στὴν κορφή τοῦ δέντρου ποὺ βρίσκεται ὁ Ἀτσίδας.

Ἀπὸ κεῖ ὑπάρχει ἄλλο χορτόσκοινο. Κρατῶντας πάντα τὴ Μαλόα, ὁ Τάργκα ἐξακοντίζεται γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ κενό.

Τώρα, ὅμως, εἶναι κρεμοσμένος ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ ὁ κωμικὸς νέγρος, ποὺ ψιθυρίζει:

— Ἐγκὼ... ταξιδεύει τζάμπα! Ἐγκὼ ταξιδεύει, ἀλλὰ ντὲν κουράτζει ἐμένα!

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστοῦπος,

Ἐγκὼ ὄχι πάρει ἄλλο φορὰ ἐμένα, πάει - πάει ἐμένα στὸ Ἀμερικανική! Ἐγκὼ ὄχι ἀρέσει ἐμένα Ἀμερικανική! Ἀμερικανική ὄχι καλὸς χώρα! Ὁκί ἐκεῖ ἄνεντρος, ὄχι ἐκεῖ φρούτος, ὄχι ἐκεῖ καρπούτζις καὶ πεπόνις, ὄχι ἐκεῖ τζαρκάντις ψητός!

Ἀμερικανική ἐκεῖ ὄλο ἀφατκούνητος καὶ τράμις, ὄλο κόσμος, ἄνθρωπος... ἄνθρωπος... ἄνθρωπος! Ὁκί ἄνεντρος, ὄχι φρούτος, ὄχι ἀγκρίμις!

Ἐγκὼ βγαίνει - βγαίνει ἀπὸ καράβις, βλέπει κόσμο πολὺς ρωτάει - ρωτάει: «Ποῦ εἶναι Κοντοστοῦπος; Κοντοστοῦπος ἐχτρός ἐμένα, ἐγκὼ ντεῖρει Κοντοστοῦπος!»

Τόντε ντύο ἀστραφύλακος ἀρπάτζει ἐμένα, τραβάει ἐμένα, χώνει - χώνει ἐμένα μέσα φυλακή! Ἀφήνει νηστικός ἐμένα! Ἐγκὼ ὄχι φάει - φάει ντύο μέρες! Ἀφήνει νηστικός ἐμένα ξεφουσκώσει - ξεφουσκώσει, γίνει ἐμένα ἀντύνατος σὰν πεταμένος!

Ἐγκὼ γυρίσει Ἀφρικανική, τρώει - τρώει χιλιάντος καρπούτζις, γίνει πάλι ἐμένα χοντρός! Ἐγκὼ ὄχι ἔρτει πιά Ἀμερικανική! Ἐγκὼ περιμένει Κοντοστοῦπος ἔρτει Ἀφρικανική, ντεῖρει ἐγκὼ Κοντοστοῦπος!

Ἐγκὼ φίλος - φίλος ντικός σου
ΑΤΣΙΝΤΑΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ!

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιθυμία χιλιάδων παιδιῶν τῆς Ἑλ-
δος πραγματοποιεῖται! Σὲ λίγες μέρες κυκλοφορεῖ,
σὲ μιὰ ὑπέροχη ἔκδοσι, ὁ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ 2 τεύχος τοῦ «Εἰκονογραφημέν ο υ Ὑπερανθρώ-
που» θὰ εἶναι ἓνα χάρις εἰκόνων καὶ δράσεως!
36 σελίδες! 130 εἰκόιες σχεδιασμένες ἀπὸ τὸν
καλλιτέχνη Βύρωνα Ἀιπτόσογλου! Τετράχρωμα δι-
πλᾶ καλλιτεχνικὰ ἐξώφυλλα!

Συναρπαστικὲς περιπέτειες, ποὺ ἀποδίδονται Κι-
νηματογραφικὰ ὅλο μὲ εἰκόνες! Διαβάζοντας
τὸ 2 τεύχος τοῦ «Εἰκονογραφημέν ο υ Ὑπερανθρώ-
που», ποὺ ἔχει τὸν τίτλο

Ο ΥΠΕΡΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

θὰ ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι παρακολουθεῖτε ἓνα ὁλό-
κληρο περιπετειῶδες κινηματογραφικὸ ἔργο!
Θὰ κυκλοφορήσῃ σ' ὅλα τὰ περίπτερα τὴν

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

10 Ὀκτωβρίου

Ἡ τιμὴ του θὰ εἶναι μόνο

2.000 ΔΡΑΧΜΕΣ!

Υ. Σ.: Λόγω τεχνικῶν δυσκολιῶν, τὸ 2 τεύχος
τοῦ «Εἰκον. Ὑπερανθρώπου» θὰ κυκλοφορήσῃ στὶς
ἐπαρχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ στὶς 22 Ὀκτωβρίου.

"ΤΑΡΓΚΑ,"

Αριθ. 14 — ΔΡΧ. 2.000

Εβδομαδιαία Βιβλία
Ηρωϊκών Περιπετειών.

Γραφεία: Λέκκα 23
Αριθ. Τηλεφ. 36.373.

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλούνται στα
γραφεία μας, που είναι ανοικτά κά-
θε μέρα 9—1½ και 5—7, εκτός του
απογεύματος της Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οίκον. Δ)τής: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Αρχισυντάκτης: Στέλιος Ανεμοδουράς, Λ. Θησέως 323, Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεώργαλάς Μεγίστης 19.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Υπερανθρώπου»

77

που κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τρίτη με τὸν τίτλο:

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΜΟΥ

θα σᾶς προσφέρη νέες ἐκπλήξεις, νέες συγκινή-
σεις, νέους ἐνθουσιασμούς! Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἀπο-
φασισμένοι νὰ τελειώσουν μιὰ γιὰ πάντα με τοὺς
Ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου, κυνηγοῦν τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς
Δέκα ἀπὸ χώρα σὲ χώρα κι' ἀπὸ ἄστρο σὲ ἄστρο,
διεξάγοντας τρομακτικὲς μάχες!

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Τάργκα» τὸ

15

που κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα με τὸν τίτλο:

ΟΙ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΑΝΑ

ἡ ζούγκλα ἀναπνέει με ἀνακούφισι ἔπειτα ἀπὸ τὴν
ἐξόντωσι τοῦ τρομεροῦ κτηναθρώπου Ζανούρ, τοῦ ἀ-
πάνθρωπου τέρατος με τὴν ἐγκληματικὴ ψυχὴ, που
ἔχει τρομοκρατήσῃ ἀνθρώπους κι' ἀγρίμια καὶ εἶχε
σκορπίσει τὸ θάνατο!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ, ΠΟΥ ΘΑ ΦΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ, ΘΑ ΒΡΗ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΠΕΡΑΝΤΕΣ ΕΡΗΜΟΥΣ, ΠΟΥ ΣΥΝΔΕΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΑΝΑΛΙΑ, ΠΟΥ ΒΛΕΠΟΜΕ ΠΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΘΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΟΤΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΝΑΣ ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΛΗΘΟΣ. ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΜΕ ΡΟΥΚΕΤΤΑΚΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΑΠΛΟΚΟΤΑ ΑΠΟΓΑ!

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΠΡΟΧΕΡΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΗ ΜΑΣ, ΓΙΑΤΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΕΚΕΙ ΕΙΝΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ.

ΔΕΞΙΑ: ΕΝΑΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ ΟΠΩΣ ΤΟΝ ΦΑΝΤΑΣΤΑΙ Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΟΥΛΙΣΙΟΥ.

- Α... ΜΑΓΙΚΟ ΑΚΟΥΤΙΟ ΟΠΛΟΓΙΑΤΡΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ.
- Β... ΜΕΓΑΛΑ ΑΥΤΙΑ, ΕΥΑΙΣΘΗΤΑ ΣΤΑ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΑ ΚΥΜΑΤΑ.
- Γ... ΥΠΕΡΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΜΥΤΗ.
- Δ... ΤΕΙΣΣΕΡΑ ΜΠΡΑΤΣΙΑ.
- Ε... ΜΑΚΡΥΑ, ΛΕΠΤΑ, ΔΥΝΑΤΑ ΣΚΕΠΗ, ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ.
- Ζ... ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΟΔΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΟΥΛΙΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ ΤΩΝ ΕΡΗΜΩΝ.